

Đã sớm
khom
lưng

Đã Sớm Khom Lưng

Tác giả: Hội Phỉ Đích Thảo

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Net

Giới thiệu:

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, HE, Trọng sinh vào thân xác khác, Tình cảm, Ngọt sủng, Cung đình hậu tước

Văn án

“Về nhà thôi.”

“Nhà nào?” Giang Lôu Nguyệt ngăn ra, “Áy, sao ngươi lại khóc rồi?”

Chuyện xưa của thiếu niên mưu thần thanh lãnh và công chúa kiêu khí xinh đẹp.

Mục lục:

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

-----oOo-----

Chương 1

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit by Suaa Vũ

“Báo, Mẫn Nguyệt công chúa vừa từ trần, toàn thành túc trực bên linh cữu sáu tháng, mặc tang phục, không được phép có hi sự.”

Vó ngựa dồn dập lúc xa lúc gần, đi đầu là một nam nhân mặc y phục tím, hoa văn bạc đặc trưng của hoàng cung tung bay trên vạt áo gã, hùng dũng mở đường, lớn tiếng cảnh cáo.

“Mẫn Nguyệt công chúa mất rồi?”

Mấy quán trà quanh đó lập tức râm ran.

“Thật không vậy? Bệ hạ vừa đi ba năm, Mẫn Nguyệt công chúa đã theo cùng?”

“Người không nhớ à? Năm sáu tuổi Mẫn Nguyệt công chúa từng mặc cẩm y tới đây, cuối cùng vẫn bị tóm về.”

“Ai bảo ta không nhớ, chẳng phải khi đó còn ghé qua chỗ ta mua trà sao?”

“Hày, còn nhỏ vậy sao đã mất nhỉ?” Trà phiến lắc đầu.

**Trà phiến: người bung trà*

“Hôn sự của Mẫn Nguyệt công chúa và Phàn đại nhân phải giải quyết thế nào đây?”

“Ai mà biết. Công tử, trà của người tới rồi.” Trà phiến nhanh nhẹn bung một tách trà nóng hổi đến bàn gỗ đối diện.

Bạch y công tử đang ngồi đó đội mũ sa, che khuất nửa sườn mặt, chỉ lộ ra khóe miệng xinh đẹp như đóa đào hoa vương tuyết trắng, “Ta là người ngoại quốc, vừa tới đêm qua. Xin hỏi chuyện của nàng công chúa tên Mẫn Nguyệt này...?”

“Dân bản địa chúng ta cũng không rõ, vừa mới biết, mấy vụ việc này ai dám bàn tán chứ.” Nói xong, trông mắt trà phiến lập tức đảo quanh, roi

xuống trên tay bạch y công tử, “Thoạt nhìn công tử cũng không phải người thường, nhất định không kém cạnh gì Mẫn Nguyệt công chúa.”

“Vậy sao?” Bạch y công tử cong khóe môi, nâng tách trà lên nhắm một ngụm, “Hương vị vẫn y thừa đầu.”

Phố xá đông đúc bỗng truyền đến một trận âm ỉ, có tiếng vang nhỏ, vừa nghe đã biết không quyền cũng quý, nữ quyền bốn phía không vội tản đi mà lại nhanh chóng xếp thành hàng, chừa ra khoảng trống hơn tám mét. Xe ngựa khoan thai tới muộn, màn tơ lụa tím sẫm óng ánh lay động, bị đám người cản trở lúc ẩn lúc hiện.

Dù chưa thấy rõ người tới, nhưng cũng ngờ ngợ đoán được.

“Phàn đại nhân, là Phàn đại nhân!”

Hương trà nhàn nhạt còn vương trong miệng chưa tan bạch y công tử đã buông chén, ngoảnh mặt về phía bên đường, miễn cưỡng thấy một thân ảnh lơ mơ trong dòng người chen chúc.

Nàng nhớ khi còn rất nhỏ, ngạch nương ôm nàng, chỉ vào Phàn Thanh giảng giải, “Lâu Nguyệt nhà chúng ta ngàn vạn lần không nên gả cho nam nhân như vậy nha.”

**Ngạch nương: ý gọi mẹ đẻ (không phải Hoàng hậu)*

Thiếu niên mưu thần, quyền tâm quá nặng.

**Mưu thần: kẻ hiền kế, bày mưu giỏi*

**Quyền tâm: dã tâm với quyền lực*

Nhưng Giang Lâu Nguyệt chưa từng để mấy lời này trong lòng, người này sinh ra quá đẹp, khiến thế gian không khỏi buông lỏng cảnh giác.

Vậy nên lúc phong thư được gửi đến, nàng cũng không tin, dù mật báo chắc chắn là sự thật. Nàng vẫn dựa theo kế hoạch cũ hành sự, thẳng đến khi bị một mũi tên xuyên qua bản thủng lồng ngực. Nói thật, cảm giác tử vong cũng chẳng có gì quá ghê gớm, chỉ là khép mắt lại, nhớ về lá thư kia. Nội

dung lá thư đã viết, Phan Thanh từng gặp mặt thám của Nhiếp Chính Vương, thảo luận về vụ ám sát.
Ngạch nương nói quả thực không sai.

Lòng bàn tay dọc theo bát trà chậm rãi vuốt ve một vòng, ngón tay hơi hơi siết chặt, một lúc sau, nàng móc trong người ra mấy đồng bạc vụn ném lên quày rồi đứng lên, hòa mình vào dòng người ồn ã.

Từ nhỏ nàng đã không tin quỷ thần, trừ việc phái người quét qua Trường Minh Điện, canh cho nên không tắt thì chưa làm một chuyện tích công đức nào. Ấy vậy mà, Mẫn Nguyệt công chúa đương triều sau khi mất, lại vô tình trọng sinh vào đích trường nữ của Tổng thượng thư – Tổng Tương Tư.

Tổng Tương Tư là “Bình hoa” có tiếng nơi chốn khuê phòng, khác hẳn bộ dáng Giang Lô Nguyệt. Giang Lô Nguyệt trời sinh ung dung tự tại, khí thế trong trẻo nghịch ngợm, Tổng Tương Tư lại nổi danh vì mỹ mạo khuynh thành, danh tuyệt một phương.

Dù bất chước có hơi khó khăn nhưng Giang Lô Nguyệt cũng không kháng cự, đối với nàng, thoát khỏi nơi hoàng cung xiềng xích đó là tốt rồi. Nhưng việc trước mắt vẫn còn kha khá khúc mắc.

Âm thanh âm ã dần dần biến mất, một tiểu viện nhỏ hiện ra phía cuối phố xa xa. Nhìn thoáng qua, sẽ không ai nghĩ đó là căn cứ tình báo lớn nhất cả nước – Vật Nhỏ Các.

Hôm nay nơi này vô cùng an tĩnh, dải lụa trắng treo trên cao rủ xuống bay phất phới. Trong viện có một cây nhỏ đang cầm chổi quét rác, tạo ra tiếng lá cây loạt soạt nhẹ nhàng. Cây nhỏ phát hiện động tĩnh bèn ngừng đầu, thấy người tới, đầu tiên hơi cúi người, sau đó điềm đạm nói, “Tiên sinh không tiếp khách.”

Mở miệng ra đã đuổi người, có thể thấy chủ nhân căn biệt viện này quả thật không có hứng thú.

Giang Lôu nguyệt thở dài, ôm quyền khom lưng, “Ta chỉ muốn nói một câu thôi, phiền người lên lầu báo có người tên Giang Lôu Nguyệt, vừa tới sáng nay.”

Đầy tớ nhỏ mím môi tựa hồ như do dự.

“Xin châm chước, thật sự có chuyện quan trọng.” Giang Lôu Nguyệt lại khom lưng.

Đầy tớ nhỏ mới xoay người vào nhà thông báo.

Lúc lâu sau, một nam nhân lão đảo chạy lão đảo từ trong phòng ra, mặc hắc y, tóc buộc nửa chừng, rất chặt vật. Vừa thấy người trước cửa, thân thể hắn nhanh chóng rũ xuống, làm như thất vọng đến cực điểm, xoay người định trở vào, buông một câu hồ hững, “Tiễn khách.”

Đầy tớ còn chưa kịp đuổi người đã thấy bạch y công tử đột nhiên sai bước tiến lên, nắm lấy mớ tóc đen bù xù của nam nhân, “Mưu thân!”

Nam nhân định nổi giận lại bị lời nói quen thuộc này làm cho ngây người, giờ tay giật chiếc mũ sa trên đầu bạch y công tử xuống, lộ ra chủ nhân khuôn mặt phía sau. Mặc dù chưa chải chuốt, dặm phấn thoa son nhưng vẫn vũ mị động lòng người, liếc mắt một cái liền biết người trước mặt là nữ giả nam trang hay nam trang giả nữ. Bất quá, nhìn khung xương, hẳn là về trước.

Còn nữa, người này lại chắt chứa bao suy nghĩ trong lòng.

“Ta chỉ chết thôi người đã đau khổ thành vậy, phép tắc bổn cung dạy, người quên hết rồi phải không?” Giang Lôu Nguyệt nhẹ giọng mắng hắn.

Phương Tập ngăn người, tay trái búng một cái, đầy tớ nhỏ trong viện lập tức biến mất, Giang Lôu Nguyệt biết, trong viện giờ chỉ còn hai người.

“Người...” Phương Tập sững sờ chỉ vào mặt nàng.

“Nói ra thì rất dài.” Giang Lô nguyệt thở dài một hơi, tóm tắt đại khái mọi chuyện, cũng không trông mong đối phương tin được mấy phần.

“Người tin ta?”

“Hiện giờ, thần còn có lựa chọn nào khác sao?” Phương Tập cười cười,

“Còn tốt chán so với tin người chết.”

Giang Lô Nguyệt cũng không để bụng lời nói của hắn nhưng nàng lại không biết đáp sao cho phải.

Phương Tập rũ mi, nhẹ nhàng cúi người, “Tại hạ Phương Tập, bá kiến công chúa điện hạ.”

Giang Lô Nguyệt phát phát tay, “Công chúa gì chứ, người chết cũng chết rồi, danh xưng này còn có ý nghĩa gì, đối với ta, thay đổi thân thể như vậy hăng còn nương tay hết sức.”

“Công chúa tín nhiệm khiến thần vô cùng cảm kích. Ngày ấy là người phương nào xuống tay, thần nguyện thay công chúa báo thù!”

“Trúng tên sau lưng, ta cũng không thấy rõ, tình lại đã là cái dạng này rồi. Ta nghi ngờ Phàn Thanh bắt tay cùng Giang Thừa Khưa, công tác tình báo giao lại cho ngươi.”

“Vâng.”

“Ta tới chỗ này kỳ thật vì Gia Hữu, hắn thế nào rồi?”

Gia Hữu là bào đệ của nàng, Thánh Thượng đương triều, trước khi ngạch nương mất từng nói, từ nay tử đệ hai người phải nương tựa vào nhau mà sống. Nàng đã lập lời thề, nàng bảo vệ Gia Hữu, Gia Hữu bảo vệ giang sơn.

**Bào đệ: em trai ruột*

“Điện hạ trên đường săn thú bị kẻ xấu tập kích ngất đi, tình hình không rõ, mấy ngày nay không thượng triều. Vật Nhỏ Các nói Phàn đại nhân từng vào thăm cung điện hạ, Nhiếp Chính Vương thì chưa thấy tăm hơi.”

“VẬY... Thánh chỉ ban bố tin tức ta chết là ai viết?”

“Nhiếp Chính Vương.”

Nhiếp Chính Vương Giang Thừa Khưa, nhị đệ tiên vương. Sau khi tiên vương băng hà Gia Hữu lên kế vị, nhưng tuổi hấn còn quá nhỏ. Di chúc chưa phân phó Nhiếp Chính Vương phụ tá, Giang Thừa Khưa lại thâm tóm dân chúng quần thần, nghiêm nhiên trở thành cánh tay phải đắc lực của Gia Hữu. Ba năm sau, Gia Hữu chỉ tồn tại trên danh nghĩa, quyền lực vẫn thuộc về Giang Thừa Khưa, trừ bỏ binh quyền, Giang Lô Nguyệt bấy lâu nay vẫn luôn bày mưu tính kế, hòng dụ Nhiếp Chính Vương lòi đuôi, khiến phe phái hấn hoảng loạn.

Trong cuộc tranh giành vương quyền đẫm máu này, chỉ có Phàn Thanh vẫn ở phái trung lập và dám người Tổng thượng thư đảng bảo thủ.

Tây Nam lần này có dị động, Giang Thừa Khưa bỗng xin ra trận. Quân quyền còn đang chơi vui chưa vững, nàng cũng không có ý định để chúng rơi vào tay hấn nhưng chưa kịp hành động, đã bị giết.

“Cái đồ cáo già Giang Thừa Khưa kia đã sớm có mưu đồ, hấn mà dám làm loạn nơi Gia Hữu, ta nhất định khiến hấn chết không toàn thây.”

“Công chúa tính toán thế nào.”

“Trước tiên không thể hành động thiếu suy nghĩ làm Giang Thừa Khưa đắc ý, người phái người chú ý đến Phàn Thanh và Giang Thừa Khưa, nhưng việc cấp bách vẫn là bảo đảm sự an toàn của Gia Hữu, liên lạc qua bồ câu trắng, ta còn có chút việc, không thể nán lại lâu.

“Vâng.”

Giang Lô Nguyệt đội mũ sa lên, xoay người rời đi.

“Tiểu thư.” Như Dệt gõ cửa, “Lão gia tìm.”

Bên trong phát ra tiếng sột soạt hồi lâu cửa mới hé mở, mỹ nhân trước mặt vận một bộ váy hồng đào sát ngực, bên ngoài khoác áo tơ tằm, tóc rũ như mây, da thịt trắng tuyết, còn chút buồn ngủ mông lung nhưng cũng là phong tình vạn chủng.

“Tiểu thư.” Dù đã thấy hàng trăm lần, Như Dệt vẫn đỏ mặt.

Người trước mắt hình như chưa phát hiện, nàng lười nhác mở miệng,

“Chuyện gì?”

Như Dệt eo cong càng thấp, “Có khách quý.”

Giang Lôu Nguyệt đổi xong quần áo rồi tới sảnh chính, mới biết khách quý trong miệng Như Dệt là ai.

“Tư Tư, tới đây.” Tổng thượng thư phát tay với nàng.

Từ cái liếc mắt đầu tiên, Giang Lôu Nguyệt đã nhận ra Giang Thừa Khưa nhưng đang trong vai một nữ tử khuê trung, bèn giả bộ hoàn toàn không quen biết. Cũng may, diễn xuất của nàng vốn rất tốt.

**Nữ tử khuê trung: ám chỉ phụ nữ thời xưa chỉ quanh quẩn trong khuê phòng*

Tổng thượng thư săn sóc giới thiệu cho con gái còn đang “Ngơ ngác”, “Đây là Nhiếp Chính Vương.”

Giang Lôu Nguyệt thập phần ngoan thuận cúi đầu, “Thỉnh an vương gia.”

“Tổng tiểu thư sau khi trở mã quả thật xinh đẹp động lòng người, miễn lễ đi.” Giang Thừa Khưa cười rộ lên, “Thời điểm ta tham gia lễ trăng tròn đó, ừm... hóa ra đã lớn vậy rồi.”

Nói xong, hắn đưa tay ra ánh chừng.

Trong lòng thầm mắng Giang Thừa Khưa cáo già, hồ ly tới nhà gà chúc tết, không có hảo tâm nhưng mặt nàng đã vô cùng chuyên nghiệp nổi lên một rặng mây đỏ.

Nam tử tìm Tổng Tương Tư, chỉ có hai việc, bày tỏ tình yêu hoặc cầu thân.

Giang Thừa Khưa này tuy rằng nhân phẩm rách nát, thủ đoạn lợi hại, có tiếng tàn độc không biết xấu hổ nhưng trên phương diện cảm tình, xác thực có tiếng. Khi thành niên đã cưới tiểu thư Lương thị, mười mấy năm chưa từng hạ sinh một người, cũng không thấy hắn nuôi nữ nhân bên ngoài.

Tự nhiên tới tìm nàng cầu thân, rốt cuộc là vì chuyện gì?

Giang Lôu Nguyệt còn đang cúi đầu suy tư, nam nhân đối diện đã mở miệng, “Tổng tiểu thư hình như đã tới tuổi cập kê?”

Tổng thượng thư vội trả lời, “Mười bảy.”

“Chưa đính hôn?”

Giang Lôu Nguyệt rùng mình, nàng bỗng có linh cảm xấu, chẳng nhẽ hẳn định... làm mai? Đừng đừng đừng, Giang Thừa Khưa, trước đây ta có biết người còn kiêm luôn mấy vụ này đâu?

“À... Tương Tư là nữ nhi bảo bối của ta, người bên gối phải lựa chọn cẩn thận.” Tống Thượng Thư đáp lời.

Giang Thừa Khưa nâng chén trà lên, chậm rãi uống một ngụm.

“Tương Tư, người về phòng trước đi.”

Ý nói, chuyện sau đây không phải nàng có thể nghe được. Không cam lòng nhưng cũng đành bất lực, Giang Lôu Nguyệt trước kia hẳn sẽ có loại da mặt này nhưng hiện tại nàng là Tống Tương Tư, đã mượn tạm thân xác người ta, lương tâm nàng không cho phép mình gây chuyện.

Nàng đáp lời, kéo Như Dệt đi.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Tống thượng thư lại tới gọi người, khi Giang Lôu Nguyệt trở lại sảnh chính, Giang Thừa Khưa đã đi rồi.

Tống thượng thư vui mừng kéo Giang Lôu Nguyệt tới bên người, nói, “Nhiếp Chính Vương nói con có duyên với Phàn Thanh, mấy ngày sau gặp mặt, nếu thấy vừa mắt thì chờ qua sáu tháng tang kỳ, gả đi.”

Hoàn toàn không nói nếu như nàng không vừa mắt thì phải làm sao.

Giang Lôu Nguyệt cũng không đoán được tâm tư tên Phàn Thanh kia, tứ thư, ngũ kinh, binh pháp tu liệt đều hiểu thật rõ nhưng tình yêu nam nữ, đến cái da lông còn chẳng mò được, thân phận Mẫn Nguyệt công chúa này cũng là chính mệnh Hoàng Thượng ban cho.

Nếu hẳn nhìn trúng nàng, cũng không cần nhờ Nhiếp Chính Vương đến mở lời, Giang Lôu Nguyệt có chút lo lắng, chẳng nhẽ Phàn Thanh định kết hôn với mình rồi mới bắt đầu xuống tay?

Mạng nhỏ sao khó giữ vậy!

“Sao thế? Không cao hứng hả, chẳng phải con thích Phàn Thanh nhất sao. Lưu phu nhân định đi hỏi cho con, ai ngờ Nhiếp Chính Vương đã tới trước, Phàn Thanh coi như chịu cúi đầu rồi.”

Cái gì? Tổng Tương Tư trước kia thích Phàn Thanh?! Trong lòng Giang Lô Nguyệt lúc này như có hàng đàn ngựa chạy qua, chết đứng. Nàng lẳng lặng nghiêng răng, duyên dáng hỏi thăm một lượt tổ tông nhà Phàn Thanh. Thứ nghiệt duyên!

“Không phải, phụ thân, người xem, Nhiếp Chính Vương hao tâm tổn phí giục ta kết thân, chắc chắn có mưu đồ. Hơn nữa Mẫn Nguyệt công chúa vừa mất, Phàn đại nhân lại là phò mã, ta cứ gả đi như vậy, e là...”

“Con không cần lo lắng, Nhiếp Chính Vương đáp ứng tất cả yêu cầu của ta rồi. Tâm nguyện lớn nhất của mẫu thân con trước khi mất là con có thể gả cho người thích hợp, sống an ổn đến cuối đời. Tuy rằng chính kiến của Phàn Thanh bất đồng nhưng nó không vô dụng, triều đình nổi huyết vũ cũng có thể bảo vệ con.”

Giang Lô Nguyệt khuyên bảo đến khàn cả giọng.

“Rồi, đừng thẹn thùng nữa, cô nương nhà ta lớn rồi, phải gả đi thôi.” Tổng thượng thư vuốt râu, từ ái nhìn nàng.

Giang Lô Nguyệt nhất thời nghẹn giọng, đến lượt Tổng thượng thư thao lao bất tuyệt không dứt.

-----oOo-----

Chương 2

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit by Suaa Vũ

Ba ngày sau khi Giang Thừa Khưa tới thăm.

“Tiểu thư! Tiểu thư! Gần đây có sứ giả Lâm Uyển quốc vào thành, tặng thật nhiều hoa cỏ, phu nhân kêu ta đem tới cho người.” Như Dệt ôm một bó hoa tiến vào.

Phu nhân trong miệng nàng không phải mẹ ruột của Tống Tương Tư, chỉ là mẹ kế nhưng người mẹ này nhã nhặn đoan trang, cũng không quá tồi.

Giang Lô Nguyệt đặt bức thư trên tay xuống, “Để lâu vậy chắc hoa cũng chết rồi.”

“Mấy loại này đều dùng hạt giống hết ạ.” Như Dệt nói.

“Sứ giả... Ngoài kia có bán ngựa không?” Giang Lô Nguyệt nghĩ đến gì đó, mắt sáng rực lên.

“Mấy con ngựa đều bị bọn nhà giàu mua rồi, còn công một ít tiền cho phía trên nhưng phu nhân đã tậu một bé mèo mắt xanh, to bằng bàn tay.”

“Thật hả!” Giang Lô Nguyệt nhảy dựng lên, lôi khéo Như Dệt chạy ra ngoài, “Đi, tới chỗ phu nhân nhìn một cái.”

“Hả?! Tiểu thư, mặc quần áo đã!” Như Dệt cứ như vậy bị tiểu thư còn đang mặc váy thấp ngực nhà mình kéo ra ngoài, trong lòng ôm chặt vài bó hoa cỏ.

Qua hành lang dài là tới hoa viên, Giang Lô Nguyệt thoáng thấy một nam tử khoanh tay đứng trên cầu, cúi đầu xem cá. Có chết ngàn vạn lần, nàng liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra là Phàn Thanh, dù hôm nay hắn không mặc áo xám dài, thắt đai lưng đen thêu hạt trắng mà là tang phục trắng muốt, tóc cũng không búi cao, chỉ dùng một cây trâm cột nửa đầu.

Giang Lô Nguyệt chắc chắn đây là Phàn Thanh.

Nàng lập tức dừng lại, thấp giọng hỏi Như Dệt, “Phàn đại nhân tới, sao người không báo ta?”

“Phàn đại nhân nào ạ?” Như Dệt chớp chớp mắt, nhìn theo tầm mắt Giang Lô Nguyệt, lập tức hoảng sợ, “Nô tỳ... Nô tỳ cũng không biết.”

Phàn Thanh nghe thấy động tĩnh, chậm rãi quay đầu.

Giang Lôu nguyệt giật mình, nhìn hoa tươi trong tay Như Dệt, “Người cầm hoa làm gì, mau giấu đi!”

“A.”

“A cái gì mà a, nhanh lên.”

Như Dệt cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, hoang mang ôm hoa rời đi.

Giang Lôu Nguyệt nghiêng đầu cẩn thận quan sát biểu tình Phàn Thanh, lặng lẽ nhẹ nhõm thở dài, may quá, vẫn bình tĩnh.

Nhớ phản ứng lúc nhìn thấy hoa tươi khi nhỏ của hắn, đến giờ nàng còn sợ hãi.

Phàn Thanh cũng không nán lại lâu, sân trước Tổng phủ thật độc đáo, hắn tới không báo trước, chỉ đứng trên cầu nhìn xuống. Phía dưới là nước trong thấy đáy, vài ba con cá chép nhỏ đang nô đùa, lắc lư cái đuôi uyển chuyển. Cũng từng có một người thích vận hồng y, tiêu sái phóng ngựa nơi Ngự Hoa Viên như vậy.

“Đại nhân.” Giang Lôu Nguyệt không hành lễ với Phàn Thanh, chỉ hô một tiếng.

Nữ tử trước mặt cũng mặc váy đỏ nhưng lại bất đồng dung mạo, khí chất thật khác.

Giang Lôu Nguyệt không phải ghét màu trắng, nàng thấy trong tủ đồ chỉ toàn cảm y rực rỡ, thêu thùa sắc sỡ phức tạp nên sau người đi mua, còn nữa, mặc quần áo trắng chịu tang cho chính mình, nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy quái quái.

“Ừ.” Phàn Thanh Nhàn nhạt đáp.

Giang Lôu Nguyệt bước tới trước mặt hắn, ánh mắt lướt một vòng.

Nắng ấm nhẹ nhàng hắt vào xương gò má Phàn Thanh, trông thật đẹp.

Phàn Thanh chạm mắt nàng, sau đó chậm rãi quay đầu đi.

“Người muốn nhìn đến khi nào?”

“Hả? À, không phải tại đại nhân trời sinh tuần tú, anh tuần vô song sao!”

Giang Lôu Nguyệt hơi chu môi đỏ, hai mắt cong cong.

Lông mi Phàn Thanh khẽ run rẩy.

“Phàn Quy Ngọc, như vậy có tính là chúng ta không vừa mắt nhau không?”

Giang Lôu Nguyệt đột nhiên hỏi.

Tự của Phàn Thanh, là Quy Ngọc.

Phàn Thanh nhíu mày, mím môi, Giang Lôu Nguyệt dường như có thể đoán được hẳn chuẩn bị nói gì. Người là nữ tử, sao có thể không biết xấu hổ hỏi nam nhân cái đó.

“Người...” Hấn vừa mở lời, nàng đã bắt được vạt áo Phàn Thanh, cả người ngã về trước, nghiêng đầu, mũi bồ kết thoang thoảng nơi chóp mũi, giả hoạt cười, ngữ khí nhẹ nhàng, “Mẫn Nguyệt công chúa chết có liên quan đến đại nhân không?”
Phàn Thanh sững sốt.

Giang Lôu Nguyệt hiểu rõ, buông tay ra, lui về sau một bước, “Ta chỉ hỏi chút thôi ngài đừng nóng giận, nghe người khác nói nên có chút tò mò.” Một lúc sau, Giang Lôu Nguyệt nghe hấn nói, “Người muốn ta trả lời câu nào?”
Giang Lôu Nguyệt cười, “Cái đầu tiên đi.”

Không bắt ngờ, trên mặt Phàn Thanh lộ ra vài phần hoảng loạn. Cho dù lăn lộn nơi thâm cung hiểm độc nhưng một chút da lông ái tình hấn cũng không hiểu được, ngôn ngữ khiêu khích như thế, chắc phải rất hoang mang.

“Không tính.”

“Vậy hả?” Giang Lôu Nguyệt tiếc nuôi thở dài một hơi, tùy tiện ngồi xuống, hoàn toàn không giống một tiểu thư danh giá.

Phàn Thanh cúi đầu nhìn nữ tử cạnh mình, một thân hồng trang xinh đẹp kiêu mị. Búi tóc nàng hơi loạn, hiểu nhiên vừa chạy vội từ trong viện ra.
“Tổng tiểu thư muốn làm gì?”

“Thương nhân từ Lâm Uyển quốc mới tới, phu nhân mua mèo mắt xanh nên ta đang muốn đi xem không ngờ gặp ngài, đương nhiên không thể đi nữa... À, đúng rồi, ta nghe nói công chúa có một con mèo, là dị đồng. Ngài từng thấy qua chưa?”

Giang Lôu Nguyệt có nuôi một bé mèo lông trắng, dị đồng, nay nàng đã chết, không biết nó đã bị ném đến xó xỉnh nào trong cung rồi.

“Chưa từng.”

Nói dối, lúc trước gặp rõ ràng nàng còn mang ra khoe hãnh.

“Tiếc quá đi.” Nàng nói, “Nếu đại nhân nhìn ta không vừa mắt, đại nhân đi trước là được, để ta tiễn ngài.”

Phàn Thanh mở miệng, định nói gì đó.

“Vương gia nhờ ta chuyển lời, ngài không cần khó xử.” Giang Lôu Nguyệt biết thừa Giang Thừa Khưa muốn gả Tống Tương Tư cho Phàn Thanh chỉ nhằm mục đích duy nhất chính là mượn sức cha nàng, hợp cùng Phàn Thanh, một mũi tên trúng hai con nhạn.

Phàn Thanh không phải không từ chối nhưng hiện tại chưa phải thời điểm tốt nhất, bản tính hãnh vốn cương trực, sao có thể khuất phục, chắc hơn phân nửa vì có chuyện muốn làm.

Hãnh không muốn cưới, việc gì nàng phải cưỡng cầu.

“Đa tạ cô nương.”

Giang Lôu Nguyệt quay đầu, chỉ thấy Phàn Thanh đã xoay người, vạt áo xanh lá tung bay, bên tai vang lên tiếng chim hót thanh thúy.

“Phàn Quy Ngọc!”

Phàn Thanh quay đầu lại.

Giang Lôu Nguyệt cười rộ lên, vẫy vẫy tay.

Vạt áo đào tung bay trong không khí, kinh diễm lẫn cảnh sắc muôn nơi.

Công chúa điện hạ.

Đến giờ tẩm cung của thánh thượng vẫn im hơi lặng tiếng, ba người Thái Y Viện vào đó đã lâu, Nhiếp Chính Vương chưa có động tĩnh gì lớn, tạm thời quản lý chính sự. Đại thần ồ ạt yêu cầu vào thăm thánh thượng nhưng đều bị hãnh cự tuyệt. Hung thủ còn chưa truy xét được, Phàn Thanh đại nhân...

“Tiểu thư.” Như Dệt vén rèm, thò đầu vào.

“Sao vậy?” Giang Lôu Nguyệt tiện tay gấp thư lại, đặt sang một bên.

“Tới Mộc Phong Đình rồi, các vị nữ quyền hầu như đã có mặt, chúng ta mau đi thôi.”

Hôm nay Giang Lô Nguyệt tham gia hội thơ Khúc Thủy Lưu Thương, ngày trước khi ở hoàng cung chưa từng thấy qua hoạt động này nên hiện tại nàng phải dùng thân thể Tống Tương Tư, chơi tới bến.

Hội thơ Khúc Thủy Lưu Thương dùng một tấm bình phong chia làm hai gian, khách nam và khách nữ. Những chỗ hở đều được thấp nền thay thế. Mọi người tụ tập hai bên Khúc Thủy, chờ đề được giao xuống, xuất khẩu thành thơ.

Nàng vừa ngồi xuống, vô số ánh mắt đã vụt tới, bí hiểm xen lẫn kinh ngạc, vài người còn che miệng cười khúc khích nhưng phần lớn đều nói một cách quang minh chính đại.

“Lưu công tử theo phép phát cho nàng thiệp mời, không ngờ Tống tiểu thư thật sự dám tới.”

“Lần trước chịu nhục chưa đủ sao?”

“Làm một túi da phong tao không muốn, còn cố tình rót mực đổ nước, khác nào bôi đen Tống gia.”

Giang Lô Nguyệt cười nhạt, Tống Tương Tư thật nổi danh bên ngoài nha, ai ai cũng nói được, bất kể vàng thau lẫn lộn.

“Thế mà còn thích Phàn đại nhân, Phàn đại nhân học rộng hiểu nhiều, văn chương lai láng, há nào có thể để bình hoa thô鄙 trèo cao. Chẳng qua chỉ ý vào chút gia thế, ông ẹo tạo dáng mà thôi.”

Giang Lô Nguyệt không nghe thấy lời này.

Ước chừng một chung trà sau, lục lạc vang lên giòn giã, đề thơ đầu hạ xuống.

Trong bụng Tống Tương Tư có thể không chút chữ nghĩa nhưng Giang Lô Nguyệt từng là công chúa đương triều, hồi bé nàng ham chơi, sách sử đọc qua cũng chẳng ít. Nàng còn bám đuôi theo học khi Gia Hữu bá Phàn

Thanh làm thầy. Không biết trình độ đám nữ quyền này thế nào nhưng chắc chắn nàng sẽ không làm mất mặt hẳn.

Qua tầm bảy tám vòng, một đề thơ mới chậm rì rì hạ xuống trước mặt nàng. Như Dệt cầm đề thơ trong tay, Giang Lô Nguyệt vừa cúi đầu đã thấy, đọc thành tiếng, “Tình ý.”

Có người che miệng cười khẽ, chuẩn bị xem trò vui của nàng.

“Nước mắt như chu sa, dựa vào lan can say khướt

Hồng nhan lặng lẽ, lấy độ giải đau buồn

Gió xuân lại thì thầm, thổi tung rặng mây đỏ

Phò mặc dòng nước, hờ hững nhẹ nhàng trôi.”

Không gian im lặng như tờ.

Bỗng, một nữ tử mặc áo lam lên tiếng cười nhạt, “Phong hoa tuyết nguyệt có thể khua mồm múa mép nhưng xét thấy Tổng tiểu thư đây, ngày thường hẳn là viết không ít nhỉ?”

Tổng Tương Tư chung quy chỉ là đại tiểu thư rỗng tuếch, áp úng nói vài ba câu chẳng nhẽ đã qua chuyện, có giỏi thì viết thơ đi!

Mọi người nghe nàng nói xong lập tức hiểu ý, “Diệu Kiều, sao ngươi lại nói vậy.”

Nữ tử tên Diệu Kiều kia dẫu miệng, “Gì chứ, ta nói sai à?”

Giang Lô Nguyệt ngồi xuống, nâng tách trà trên bàn uống một ngụm.

Thật trùng hợp, đề thứ hai đã tới rồi.

Diệu Kiều mở miệng, “Tổng tiểu thư, cô nói gì đi, mọi người đều đang đợi đấy.”

Giang Lô Nguyệt mở đề ra, trên đó viết đọc hai chữ “Hàn lộ”, nhìn có vẻ đơn giản nhưng để ngâm được xuất sắc rất khó, ít người làm nổi, cấu trúc xảo diệu là vấn đề lớn nhất.

“Sao, không viết được thì đứng lên sẽ nghĩ được sao?”

Mọi người cười rộ lên, tựa hồ có ý gièm pha.

Giang Lô Nguyệt nhẹ nhàng mỉm cười, khẽ hành lễ, sau đó mở miệng.

“Nhận là khách phương Bắc

Cúc vàng tựa rượu ngon

Lá phong khoe đỏ thắm

Hàn lộ nhuộm đau buồn.”

**Vũ: A hu hu tôi xin lỗi mọi người nhiều, thật sự là khi đọc convert của phần này tôi cũng sốc luôn ấy vì không ngờ nó ngang đến thế. Hãy nhắm mắt làm ngo mấy phần dịch thơ như quần của tôi nhaaaaa ; -;*

Lời châm biếm nghẹn cứng ở họng nữ tử tên Diệu Kiều, nằng đở mặt, “Người... Rõ ràng là người ăn cắp!”

Ăn cắp? Ăn cắp ở đâu ra? Giang Lô Nguyệt mờ ám bật cười.

Sinh ra trong hoàng cung, cảnh tượng tàn sát lẫn nhau không phải hiếm, người này đạp lên xác người kia nằng cũng nhìn quen rồi. Diệu Kiều ước chừng vừa cập kê, nói không lựa lời, việc gì phải so đo.

Phản Thanh từng nói với nàng, thực lực chứng minh tất thắng, là thứ trong sạch nhất thế gian.

Mặc dù ngày thường người này cứng nhắc nhưng những lời này, quả thật không sai.

“Lưu công tử.” Nữ quyền đột nhiên mở miệng.

Giang Lô Nguyệt quay đầu, chỉ thấy một công tử mặc hắc y đang tiến vào, mặt mày xán lạn như sao trời, đôi mắt đào hoa câu hồn, trên trán có vết chu sa, rất động lòng người.

Đây là chủ Khúc Thủy Lưu Thương, Lưu Thừa Kinh, người đòi gọi Hoa Gian Điệp, xưng một tiếng Lưu công tử.

“Có chuyện gì mà âm ỉ thế?”

“Có người ăn cắp!” Diệu Kiều làm nũng với Lưu công tử.

“Nhân chứng, vật chứng đâu?”

Diệu Kiều nghẹn lời, “Tổng Tương Tư sao có thể viết được mấy câu thơ như vậy. Bây giờ chưa có chứng cứ nhưng chắc chắn nàng ăn cắp!”

Cũng có vài nữ quyền tán thành.

Lưu công tử cầm lấy thơ của Giang Lô Nguyệt, cười nói, “Thơ hay! Thơ hay! Ăn dụ tinh tế, hàn lộ cùng đau buồn, hay lắm!” Tiên gần nàng, đôi mắt

đào hoa rực rỡ, “Tổng tiểu thư, ta có nghe danh.”
Khóe miệng Giang Lô Nguyệt nhàn nhạt nhếch lên.

“Nhu vậy đi.” Lưu công tử lắc lắc quạt xếp, “Hiện tại ta trực tiếp ra đề, Tổng tiểu thư ngâm một bài, ta lấy danh dự của Lưu Thừa Kinh đảm bảo, Tổng tiểu thư tuyệt đối không gian lận. Chư vị thấy sao?”
Mọi người dĩ nhiên không dám nghị dị, nể mặt mũi y.
“Cô độc.” Lưu Thừa Kinh nói.

Giang Lô Nguyệt nhớ lại hoàng cung khi nhỏ mình ở, quỳnh lâu ngọc vũ, tường hồng ngói đỏ. Nhưng ngoài bức tường cao cao kia, dù nàng có đu dây cao đến mấy cũng không thoát khỏi, ngẫu nhiên sẽ có vài cánh hoa đào rụng xuống ngói, gió đông thổi qua, vạt bay mất.

Nàng nghĩ đến ngày Gia Hữu đăng cơ, nàng nắm bàn tay nho nhỏ của hắn, bước lên cung điện lạnh băng, từng bước từng bước dẫm lên bậc thang, diu hắn ngồi vào long ỷ, muôn vạn đại thần từ tôn đến ti, từ triều đình thẳng đến ngọc môn đều cúi đầu quỳ rạp, cùng hô to vạn tuế, chấn động thiên địa.
—— Hoàng Thượng, vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế!!!

Thiên hạ ngàn vạn người, đều hy vọng Gia Hữu có thể sống lâu trăm tuổi, phúc thọ song toàn.

Nàng từng nghĩ, bọn họ không cần vạn tuế, một vạn năm quần quanh tường hồng tuyết trắng, quá cô độc.

Trong viện nổi gió, đưa suy nghĩ đang bay xa của nàng trở lại Mộc Phong Đình, hàng loạt ánh mắt nhạo bào phóng tới, Lưu công tử phe phẩy quạt xếp trầm mặc không nói, trầm ngâm đợi nàng mở miệng.

“Sao, không viết được?” Diêu Kiêu hỏi.

“Không có.” Giang Lô Nguyệt lắc đầu, lấy giấy bút ra, từng nét mực uyển chuyển dần hiện ra trên giấy Tuyên Thành. Nữ tử khuê trung toàn học chữ nhỏ hoa mai nhưng nàng theo Phàn Thanh đã lâu, thành thử bút pháp phóng khoáng, loan phiêu phượng đậu, tao nhã ung dung.

Đặt bút, nàng đưa giấy cho Lưu Thừa Kinh.

Mới đầu y còn kinh ngạc, sau đó cười nói, “Tổng tiểu thư hoàn toàn xứng đáng.”

Kinh môn sở tiêu đoản

Hàn ý thức lệ vi

Hải đường lạc trần khứ

Phong tuyết hầu nhân quy

**Vũ: Đoạn này tôi xin bó tay nên đành để hán việt, câu gốc của nó thế nè nè: 荆门楚萧短, 寒意拭泪微。海棠落尘去, 风雪候人归. Còn đây là convert: Kinh môn sở tiêu đoản, hàn ý lau nước mắt hơi. Hải đường giáng trần đi, phong tuyết hầu người về. Bác nào biết nghĩa comment giúp tôi nha.*

Diệu Kiều dường như còn muốn tiếp tục phản bác nhưng bị một nữ tử lớn tuổi hơn bên cạnh giữ chặt, đành phải thôi.

“Tổng tiểu thư có nguyện ý đi cùng tại hạ chăng?”

Trên mặt Giang Lô Nguyệt lộ vẻ nghi hoặc.

“Coi như phần thưởng vì bài thơ tuyệt mỹ đó, uống tạm một ly?”

“Rất vui lòng.”

Giang Lô Nguyệt vén rèm theo Lưu Thừa Kinh về sau hậu viện, câu cuối cùng từ khe hở lọt vào tai nàng, “Tổng Tương Tư này xảo quyết quá, chút thủ đoạn đã khiến Lưu công tử khom lưng vì nàng.”

Giang Lô Nguyệt rũ mắt, xách váy rời khỏi yến hội.

-----oOo-----

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit by Suaa Vũ

Thiên thính khi nãy còn chưa hạ nhiệt đã có một gã tay sai từ cửa chạy vào bẩm báo, thì thâm vào tai Lưu Thừa Kinh.

“Tạm thời Tổng tiêu thư cứ chờ ở đây đã, tại hạ có chút việc cần xử lý, sẽ về sớm thôi.” Dừng một chút, “Tuyệt đối đừng chạy loạn, sân khá lớn, rất dễ lạc đường.”

Giang Lôu Nguyệt ngoài miệng đồng ý nhưng trong lòng đã có toan tính của riêng mình, huống gì từ nhỏ nàng cũng không phải người dễ bảo.

Đợi tiếng bước chân xa gần, Giang Lôu Nguyệt lén tới cửa, ngó nghiêng xung quanh vắng ngắt, bèn đi bộ ra ngoài. Theo hành lang dài rẽ trái, rồi lại rẽ phải, không biết đi bao lâu, bên tai nàng bỗng truyền đến tiếng người, là âm thanh của Lưu công tử.

“Đã bắt được người, tiếp theo thế nào đây?”

Giang Lôu Nguyệt rùng mình, nhanh chóng quỳ thụp xuống đất, men theo khe cửa nhìn vào, chủ thấy Lưu Thừa Kinh đang đứng trên đại đường, dưới chân có người bị trói gô.

Cuối đại đường dựng một tấm bình phong lớn, loáng thoáng thấy bóng người. Giang Lôu Nguyệt thấy người nọ đứng dậy, vòng đến trước bình phong.

Là Phàn Thanh!

“Trước cửa có người, người xử lý không sạch sẽ.” Phàn Thanh nhàn nhạt mở miệng.

Giang Lôu Nguyệt trầm nghĩ, không ổn. Nàng xoay người toan chạy nhưng cửa lớn phía sau đã mở tung, chủ thủ xé gió, nhẹ nhàng đặt lên cổ nàng, lạnh lẽo ánh quang.

**Chủ thủ: kiếm ngắn, tựa dao găm*

“Mỹ nhân đừng chạy loạn, đao kiếm không có mắt, để lại sẹo rất xấu đấy.” Lưu Thừa Kinh trầm ngâm nhìn nàng, “Không phải ta nói tuyệt đối đừng chạy loạn sao, Tổng tiêu thư không nghe lời, phải làm gì bây giờ?”

Ngũ khí bất bảo của y khiến Giang Lô Nguyệt nổi một tảng gia gà, đầu óc nhanh chóng chuyển động, lý do ào ào tuôn ra như suối. Nàng cười, “Quân tử động khẩu không động thủ, huống chi ta và vị đại nhân bên trong là người quen.”

Vừa nói, nàng vừa đẩy chủ thủ trên cổ mình ra.

Lưu Thừa Kinh quay đầu nhìn Phàn Thanh, người phía sau trầm mặc không nói. Y ngậm hiệu, nói lỏng chủ thủ, đưa Giang Lô Nguyệt vào phòng. Cửa lớn lằn nữa đóng sập lại.

Giang Lô Nguyệt thở phào xoa xoa cánh tay, khoe mắt thấy rõ người trên mặt đất, hơi chân động. Người này bị trói gô, trong miệng nhét vải bố, chỉ phát ra được vài âm thanh ấp úng. Liếc mắt đã nhận ra, hẳn là Đặng Thọ Diển, Hộ Bộ thượng thư trước, hảo hữu thân thiết của Tổng thượng thư Tống Thanh Huyền, đã về hưu được một năm.

Tuy cáo lão hồi hương nhưng trong triều vẫn còn thế lực của hắn, con trai Đặng Thọ Diển là Hộ Bộ thị lang, cũng được xếp vào mệnh quan triều đình. Phàn Thanh thân là sáu khanh chi nhất, nhất phẩm quan viên, cho dù quyền lực ngấp trời nhưng dưới mắt thiên tử mà làm ra loại hành động này... Nghĩ tới lá thư Phương Tập đưa nàng xem, nói Phàn Thanh đang điều tra Hộ Bộ, xem ra không phải giả.

“Nghĩ gì đấy?” Phàn Thanh mở miệng hỏi.

Trong lòng Giang Lô Nguyệt cả kinh, Tống Tương Tư không nên biết Đặng Thọ Diển mới phải. Thần sắc trong mắt nàng đã bị Phàn Thanh nhìn thấy, tâm tư hắn luôn thâm trầm, thật khó biện giải.

“Trùng hợp quá, gặp đại nhân ở đây rồi.” Nàng khô khan nói.

“Thừa Kinh, sao lại thế này.”

Lưu Thừa Kinh cười cười bước tới, phe phẩy cây quạt, “Còn không phải tại Tống tiểu thư biểu lộ tài năng xuất chúng khi ở hội thư Khúc Thủy Lưu

Thương sao, tài năng quả thật không tòi.”

Ánh mắt Phàn Thanh khẽ quét qua mặt Tống Tương Tư, sau đó nhàn nhạt hỏi, “Nàng viết gì?”

“Kinh môn sở tiêu đoản

Hàn ý thức lệ vi

Hải đường lạc trần khứ

Phong tuyết hầu nhân quy.”

Lưu Thừa Kinh cười, “Không tòi! Không tòi!”

Đáy mắt Phàn Thanh càng thêm sâu thẳm, thiếu chút nữa muốn lột da Giang Lô Nguyệt lên xem, rốt cuộc nàng đang giấu diếm điều gì.

Trong lòng Giang Lô Nguyệt khẽ động, đây không phải bài thơ nàng mới làm mà là khi còn ở hoàng cung nhằm chán viết, cũng chỉ có mình nàng biết, Phàn Thanh chắc chắn không hay. Nhưng bị hấn nhìn như vậy cũng không tránh được chột dạ.

“Đại nhân nhìn ta như vậy, người ngoài còn tưởng ngài có ý gì đó.” Giang Lô Nguyệt cười, phá vỡ bầu không khí im lặng.

Phàn Thanh không để ý, hỏi, “Chính người viết?”

“Vâng.”

Phàn Thanh cười nhạo một tiếng, “Thơ không tòi.”

Nghe giống như đang mắng nàng hơn, da đầu Giang Lô Nguyệt lạnh toát.

Lưu Thừa Kinh dùng quạt xếp gỗ nhẹ lên bả vai Phàn Thanh, “Quy Ngọc, tốt xấu mỹ nhân cũng đang đứng trước mặt, sao nặng lời thế. Nói mau, người quen Tống tiểu thư khi nào, có quan hệ gì, sao ta không biết.”

“Hôn ước.” Phàn Thanh mở miệng.

Giang Lô Nguyệt trợn trừng mắt, hấn điên à, ban đầu có phải thế này đâu!

Phàn Thanh làm lơ bất mãn trong mắt nàng sau đó nhẹ nhàng gạt cây quạt đang gác lên vai mình của Lưu Thừa Kinh đi. Lấy chủy thủ trong tay y, hấn lại dí lên cổ Giang Lô Nguyệt, ngữ khí nhàn nhạt, “Tống tiểu thư còn gì để nói không?”

“Người giết ta rồi định che dấu thế nào.”

“Đều có cách.”

“Vậy còn chuyện tra khảo Hộ Bộ cũng có cách sao?”

Lưu Thừa Kinh cười cười, mở miệng hỏi, “Sao ngươi biết?”

Phàn Thanh không biểu tình buông chủ thủ xuống, “Xem ra nàng không chết được.”

Lưu Thừa Kinh nói, “Đúng vậy. Ta còn đang nghĩ, nếu ngươi không định động tay thì để ta giết nhưng hình như Tống tiểu thư thoát rồi.”

Phàn Thanh đưa chủ thủ cho Lưu Thừa Kinh, “Hi vọng ngươi sẽ sớm nghĩ được cách, đừng để ta động sát tâm lần nữa.”

“Ta có quan hệ với Vật Nhỏ Các, đại nhân muốn thì có thể đánh tiếng vài câu.”

“Vật Nhỏ Các là cơ quan thu thập tình báo, chúng ta liên tiếp báo phỏng đều bị cự tuyệt ngoài cửa, sao ngươi có loại nhân mạch này?” Lưu Thừa Kinh hỏi.

“Chuyện này Lưu công tử không cần biết, mọi việc hôm nay, Tống Tương Tư ta xin đảm bảo sẽ quên sạch sẽ.”

“Được. Về sau ngươi thành thân với Quy Ngọc, Quy Ngọc xảy ra việc gì, ngươi cũng không thoát.” Lưu Thừa Kinh đập nhẹ cây quạt.

Giang Lô Nguyệt quay đầu nhìn Phàn Thanh, “Đại nhân thấy sao?”

“Không thể tốt hơn.”

Lưu Thừa Kinh cười cười, “Ta đi trước đây.” Sau đó kéo Đặng Thộ Diễn ra ngoài.

Trong phòng thiếu Lưu công tử lập tức trở nên im ắng, Giang Lô Nguyệt cũng không vòng vo, “Đại nhân định làm thế nào?”

“Định làm thế nào?” Phàn Thanh nói.

“Về chuyện hôn sự này.”

“Tra xét xong Hộ Bộ rồi tính.”

Giang Lô Nguyệt thấy hắn đối đáp qua loa lấy lệ nên rất không hài lòng, nhưng mạng nhỏ còn trong tay hắn, còn sự an toàn của Gia Hữu, nàng không thể không nhẫn.

“Ngươi cứ cùng ta tập trung vào Hộ Bộ, chuyện hôn sự ta ắt có cách giải thích với Tống thượng thư.”

Giang Lô Nguyệt biết hắn sợ nàng nói bậy, chẳng may để lộ thông tin bừa bãi.

“Việc của Hộ Bộ, người biết nhiều hay ít?”

“Đại nhân hỏi vậy sao ta dám nói, chẳng may đáp nhiều, người không vừa ý, buồn tay lại giết ta.”

“Người nghĩ ta sẽ giết người?”

Cũng không phải không có khả năng. Giang Lô Nguyệt im lặng, lè lưỡi.

Phàn Thanh nói, “Chờ người mang quần áo đến, chúng ta đi Liễu Châu.”

“Quê của Đặng Thọ Diển?”

“Ta cần lấy vài thứ.”

Giang Lô Nguyệt không hỏi tiếp.

Nàng không biết Phàn Thanh tìm gì nhưng chuyện này mà truyền đến tai Tổng thượng thư, chắc ngài sẽ cao hứng muốn chết. Nữ nhi ruột bôn ba cùng con rể tương lai, sao có thể không mừng?

Xe ngựa lộc cộc chạy trên đường lớn, Giang Lô Nguyệt chống cằm, dường như sắp ngủ gật. Ngồi trong thùng xe cũ kỹ này với Phàn Thanh cả một chiều, hẳn chỉ chăm chú đọc sách, im lặng không nói, nhìn vào còn tưởng người câm.

Đường xá xa xôi mệt nhọc, chẳng mấy chốc, Giang Lô Nguyệt đã ngủ say.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, cảm nàng hình như tựa lên một thứ mềm mềm ẩm ẩm, vững vàng nâng đầu Giang Lô Nguyệt, mùi đàn hương thoang thoảng quanh chóp mũi. Mơ mơ màng màng mở mắt, thứ đó đã biến mất tiêu, nàng tùy tiện nằm bệt trong thùng xe cũ, trời bên ngoài đã tối hơn nửa.

Nàng xuống xe, thấy một thị vệ đang cải trang nam tử bước tới trước mặt mình, “Đại nhân đã vào nhà trọ, để ta giúp tiểu thư.”

Đập vào mắt nàng là một khách điếm, ngoài cửa căng hai dãy đèn lồng, trong không khí phảng phất mùi cơm nóng, dường như muốn câu hồn đoạt phách Giang Lô Nguyệt.

Khách điếm hay ho vậy mà Phàn Thanh dám xuống xe trước, để nàng ngủ thẳng cẳng đến tối thui, Giang Lô Nguyệt hít sâu mấy hơi.

Người trong khách điếm bỗng thấy một công tử mặc bạch y xộc vào, đều nhìn qua. Giang Lô Nguyệt đang hậm hực, nào chú ý tới ánh mắt xung quanh, nhanh chóng xác định được mục tiêu, bước tới trước mặt hắn.

“Đại nhân.”

Phàn Thanh ngẩng đầu.

Giang Lô Nguyệt mím môi, “Người chơi xấu.”

Vốn định mắng người nhưng Tống Tương Tư vốn có căn cốt mỹ nhân, vài chữ ngăn ngừa này qua miệng nàng lại có phần làm nũng, xương cốt cũng mềm ra. Giang Lô Nguyệt hiển nhiên cũng phát hiện, muốn giải thích vài câu nhưng lời nói cứ nghẹn ứ trong họng, cuối cùng giận dỗi ngồi xuống cạnh Phàn Thanh.

Phàn Thanh giơ tay gọi gã sai vặt.

“Công tử, người muốn ăn gì?”

Giang Lô Nguyệt đột nhiên chen ngang, “Hành lá quấy đậu hũ, hành tây xào trứng gà, đầu cá sốt cay.”

Mấy món cay mặn Phàn Thanh cực kì ghét nàng càng muốn gọi, dường như cảm thấy chưa đủ, còn bồi thêm một câu, “Đầu cá càng cay càng tốt.”

Phàn Thanh không đáp lời.

Gã sai vặt cười xởi lởi, chạy về sau bếp.

Đồ ăn nhanh chóng mang lên, Giang Lô Nguyệt nhìn cái đầu cá đỏ chót, thập phần ân cần tách thịt gấp vào bát Phàn Thanh, “Đại nhân ăn trước.”

Nói xong chống cằm, bộ dáng tràn ngập chờ mong.

Phàn Thanh không chút biểu tình duỗi tay cầm lấy đũa trúc, ngón tay trắng nõn thon dài, tựa bạch ngọc. Mở miệng, nhai kĩ một hồi, biểu tình vẫn vô cùng đơan chính, bộ dáng nhàn nhạt, ngoại trừ sắc môi càng thêm đỏ thì cũng không khác biệt lắm.

“Đại nhân ăn tiếp đi.” Giang Lô Nguyệt lại gấp cho hắn một miếng.

Phàn Thanh ngoan ngoãn tiếp tục ăn.

Gấp cho hấn mấy lần, Giang Lô Nguyệt dần mất kiên nhẫn, tập trung ăn phần mình. Vì không có món khác nên Phàn Thanh chỉ đành ăn thứ hấn chán ghét nhất, cơm trắng chiếm chủ yếu.

Đang ăn, đằng sau hai người đột nhiên truyền tới một tiếng động lớn, hơn mười hắc y nhân nhảy cửa sổ vào, nhanh chóng vây quanh bàn bọn họ. Khách nhân kêu la hoảng hốt, vội vàng bỏ trốn. Giang Lô Nguyệt suýt nghẹn, khó khăn nuốt thịt cá xuống. Người bên cạnh nàng bắt đầu có động tĩnh, Giang Lô Nguyệt chỉ cảm thấy ghé mình vừa dịch, cả người đã ngã vào lòng Phàn Thanh không chút nhẹ nhàng.

Hắc y nhân dẫn đầu lần lượt ra tay, đao kiếm bay múa, thị vệ của Phàn Thanh che trước mặt, “Đại nhân đi trước, tiểu nhân bảo hộ phía sau.” Phàn Thanh không ngại ngừng rút ra bội kiếm của mình, mở một đường máu, ôm Giang Lô Nguyệt vọt ra ngoài.

Đêm tối âm u, Giang Lô Nguyệt chỉ cảm nhận được tay Phàn Thanh gắt gao siết chặt bên hông nàng và tiếng hít thở dồn dập. Có thể thấy, Phàn Thanh đưa cả nàng trốn chạy trốn không ít sức.

“Đại nhân.” Giang Lô Nguyệt mở miệng.

“Chuyện gì.”

“Người thả ta xuống đi, cứ như này cả hai đều không thoát.”

“Câm mồm.”

Giang Lô Nguyệt hiếm khi nghe được loại từ ngữ này từ miệng Phàn Thanh, tim dường như còn đập nhanh hơn lúc trước, “À...”

Dần dần, bước chân Phàn Thanh chậm lại.

“Không sao rồi.” Hấn nói.

Giang Lô Nguyệt nương theo ánh trăng nhìn thấy một sơn cốc sâu hun hút, bên tai vẫn truyền tới tiếng bước chân của sát thủ.

Nàng cảm thấy thân thể Phàn Thanh căng chặt, đùa giỡn nói, “Đại nhân, uổng quá đi, chúng ta còn chưa thành thân đã phải tuần táng nơi này.”

Dứt lời, chỉ nghe tạch một tiếng, hàn quang lóe lên, Phàn Thanh ôm nàng xoay người, sát rạt mũi kiếm đôi phương. Giang Lôu Nguyệt tức giận vì giờ mình chưa có công phu, chỉ có thể tận lực hạ thấp cảm giác tồn tại của bản thân, giảm bớt phiền toái cho Phàn Thanh.

Số lượng sát thủ tăng mạnh, Phàn Thanh rõ ràng có chút lực bất tòng tâm. Giang Lôu Nguyệt đã ngửi cực rõ mùi máu tươi trên người, không biết là của ai.

Phàn Thanh đột nhiên lui về sau ba bước, khó khăn trụ trước cửa huyền nhai, Giang Lôu Nguyệt có thể cảm nhận được từng đợt gió rít sau sơn cốc.

Trăng sáng treo đỉnh đầu, Giang Lôu Nguyệt thầm nghĩ mình thật xui xẻo, vừa mới năm xuống, đứng lên chưa được bao lâu lại phải chết, số mệnh quái gở gì đây.

Đang cảm khái, khóe mắt nàng bỗng thấy hắc y nhân nâng chưởng đánh úp, chưa kịp nghĩ ngợi chân đã lướt đến trước mặt Phàn Thanh, “Phàn Quy Ngọc!”

Phụt! Giang Lôu Nguyệt chỉ cảm thấy lồng ngực đau xót, khi bị mũi tên xuyên thủng người cũng không đau đến vậy, cả người giống như điều đứt dây roi ngã, lập tức mất đi tri giác.

-----oOo-----

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Công chúa điện hạ! Công chúa điện hạ!” Một đám thị nữ cùng thái giám chạy loạn trong Ngự Hoa Viên, đuổi theo con bạch mã trắng tinh, trên lưng chở một nữ tử vận hồng trang rực lửa.

“Công chúa điện hạ, người mau xuống đây, ngã thì sao!”

Giang Lô Nguyệt chẹp miệng, “Lâu ma ma, người coi thường ta.”

“Công chúa điện hạ, Phàn công tử tới rồi.” Ngô ma ma kêu lên.

Giang Lô Nguyệt ghì ngựa, nhảy xuống, nô bộc phía sau vội dắt ngựa đi, “Đến lúc nào, đang ở đâu?”

“Ở thư phòng Thái Tử, đang dạy học, công chúa cẩn thận một chút, Hoàng thượng cũng có mặt.” Ngô ma ma nói.

“Mau dọn đồng hoa cỏ ta mới hái ban sáng lên, thằng nhóc kia cũng suốt ngày ru rú trong phòng, lần này phải cho nó xem chút lạc thú.”

Kết quả, công chúa điện hạ vừa đi vừa thì thầm, từ Ngự Hoa Viên chạy thẳng đến thư phòng Thái tử.

Gia Hữu đang đọc sách, nghe thấy âm thanh vội buông đồ trên tay xuống, “Tỷ tỷ tới!”

Phàn Thanh trầm mặc đọc sách như cũ, không định ngẩng đầu lên.

Giang Lô Nguyệt vận hồng trang đỏ thắm xông vào, nhào thẳng vào lòng ngực Hoàng thượng, “Phụ thân!”

“Lại mặc nhung trang.” Giang Thừa Cảnh nhéo mặt nàng.

“Người đừng nói cho mẫu thân!”

Gia Hữu không nhìn nổi rời vị trí chạy xuống, bàn tay béo múp nắm chặt vạt áo Giang Lô Nguyệt, “Tỷ tỷ, lần sau cưới ngựa mang ta đi với.”

Giang Lô Nguyệt đáp lời, lại tiếp tục làm nũng với Hoàng Thượng, “Phụ thân, con cũng muốn học cùng Phàn Thanh.”

“Người chơi bời suốt ngày, còn định đọc sách?” Hoàng Thượng hiển nhiên không tin.

“Ta đọc cũng đâu ít, tứ thư ngũ kinh gì đó đều đã xem qua rồi mà.”

“Ồ, thật có tiền đồ.”

Giang Lô Nguyệt chạy đến trước mặt Phàn Thanh, “Òa.”

Phàn Thanh nâng mắt, Giang Lô Nguyệt đoan chính hành lễ với hắn, ngữ khí khoáng đạt, “Về sau người sẽ là thầy của ta.”

“Ừ.”

Giang Lôu Nguyệt lại nói, “Ta cho người chuẩn bị lễ vật.” Sau đó hô một tiếng về phía cửa, nha hoàn vội vàng dâng hoa lên, căn phòng lập tức tràn ngập sắc màu, hương hoa bốn phía.

Sắc mặt Phàn Thanh tối thui, đẩy Giang Lôu Nguyệt ra, xông ra ngoài.

“Người sao vậy?” Giang Lôu Nguyệt định đuổi theo, Giang Cảnh Thừa đã ngăn nàng lại, “Phụ thân?! Hấn đẩy ta.”

Hoàng Thượng phát tay, kêu nha hoàn mang hoa xuống, sau đó nhẹ nhàng vượt đầu nữ nhi, “Người chọc tức người ta, biết chưa hả?”

“Ta định dâng lễ vật cho hấn mà, chính tay ta cực khổ trồng trọt đó, hấn nổi điên gì chứ?” Giang Lôu Nguyệt mờ mịt.

Hoàng thượng chỉ lắc đầu.

Buổi tối hôm ấy, khi Ngô ma ma đưa cơm chiều tới, nàng vẫn còn giận dỗi, ngồi xôm một góc.

“Công chúa điện hạ.”

“Ngô ma ma.”

“Chuyện hôm nay quả thật người sai rồi. Mai đi xin lỗi Phàn công tử một tiếng đi.”

“Ta làm gì sai sao?”

“Công chúa có biết mẫu thân Phàn công tử không?”

“Sao vậy?”

“Trong một lần tiến cung, Phàn công tử đi theo mẫu thân, tức Quốc công phu nhân. Hấn phải trợ mắt nhìn bà bị đánh tới chết ở Ngự Hoa Viên, vạn hoa nở rộ dưới cây côn đấm máu. Công chúa không biết cũng là chuyện thường.”

Tiền triều cũng là Triều (梲), Hoàng thượng là cữu cữu của Giang Thừa Cảnh. Khá lâu rồi.

“Sao lại phát sinh chuyện này?”

“Phu nhân Hộ Quốc công lớn lên cực kì xinh đẹp, Thánh thượng từ lần đầu gặp mặt đã thầm thương trộm nhớ, lần triệu vào cung này khiến yêu phi nổi cơn ghen lòng lộn, sai người hầu đánh chết bà. Mà phu nhân Hộ Quốc công lại là thanh mai trúc mã của Thánh Thượng đương triều nên người mới đặc biệt dung thứ cho Phàn công tử.”

**Vũ: Giải thích chút, sợ mọi người không hiểu. Cữu cữu (cậu) của Hoàng Thượng đương triều ấy, yêu thâm mẹ Phàn Thanh (phu nhân Hộ Quốc công). Còn Thánh Thượng đương triều, tức bố của Giang Lôu Nguyệt là thanh mai trúc mã với bà.*

“Phản ứng của Phàn Thanh khi ấy...”

“Hù chết mọi người rồi. Không ai dám động đây, yêu phi còn định ném hấn xuống sông nhưng Thánh Thượng may mắn phát hiện, cứu mạng Phàn công tử. Ta còn nghe nhóm ma ma kia kể, tiếng “Mẹ!” khi đó của Phàn công tử... Thôi, công chúa, người biết tới đây là đủ rồi.”

“...” Giang Lôu Nguyệt không hé răng.

...

Khi tỉnh lại, chớp mũi nàng thoang thoang hương thảo dược, hé mắt đã thấy sao trời, trên người đau như vỡ ra.

Giật giật, người bên cạnh đã lại gần, sắc mặt cực âm u, “Tỉnh rồi?”

“Đại nhân.” Giang Lôu Nguyệt vô thức toét miệng cười, “Nơi này không phải âm phủ, nhỉ?”

Phàn Thanh không đáp.

Giang Lôu Nguyệt lại nói, “Không phải ta lặn từ trên kia xuống à... May mà còn có sườn núi giảm xóc, sao đại nhân xuống được? Chẳng nhẽ nghĩ ta tèo thật, tâm cũng chết nên nhảy theo sao?” Giang Lôu Nguyệt biết chắc Phàn Thanh sẽ không làm vậy, lời này chỉ mang ý đùa giỡn nhưng nhìn sắc mặt hiện tại của hấn, có vẻ không ổn lắm.

Như muốn giết người.

Ai ngờ Phàn Thanh u ám nâng tay nàng lên, nhích lại về phía lửa trại kiểm tra, dứt khoát xé áo mình xuống băng bó cho nàng.

Đầu óc Giang Lôu Nguyệt còn choáng váng, nửa tỉnh nửa mê, lập tức ngăn hấn lại, “Đại nhân, không cần đâu.”

Phàn Thanh yên lặng nhìn nàng.

Giang Lôu Nguyệt âm ừ một lúc rồi nói, “Quần áo đại nhân đều là y quan quý hiếm, xé của ta đi.”

Trong lòng nàng, Phàn Thanh luôn ăn mặc đoan chính chỉnh tề, không chút cầu thả, sao có thể để chút bụi trần cón con này vẩn bẩn.

Hắn nhìn nàng một cái, vì lăn từ trên núi xuống nên quần áo đều đã lấm bẩn, rách nát, da thịt trắng tuyết lẫn lộn giữa bùn và máu tươi.

Không nghe lời Giang Lô Nguyệt, Phàn Thanh xé rách áo bào, bao chặt miệng vết thương của nàng.

Giang Lô Nguyệt nghe răng trợn mắt kêu lên, “Đau đau đau...! Đại nhân!”

Động tác Phàn Thanh rất nhanh nhẹn, mau chóng băng kín miệng vết thương rồi ngồi xuống cạnh nàng. Giang Lô Nguyệt nhìn hắn, màn trời chiếu đất, trung y cũng lộn xộn nhưng vẫn ngồi nghiêm chỉnh, đoan chính như cũ.

“Đại nhân.” Nàng mở miệng.

“Làm sao?” Phàn Thanh không ngoảnh mặt lại, con ngươi phản chiếu ánh lửa âm áp, rục rờ lấp lánh.

“Ngươi cũng bị thương.” Giang Lô Nguyệt chỉ vào tay phải ướm máu của hắn, hắn là khi đánh nhau gây nên.

“Không đáng ngại.”

Giang Lô Nguyệt nhích người lên, đau đến nghe răng trợn mắt, kéo áo hắn, “Nếu không xử lý tốt, tay ngươi phế mất thì sao?”

Vén áo lên, chỉ thấy trên cánh tay phải có một vết cắt dài hơn hai ngón tay sâu hoắm, máu thịt lẫn lộn.

Giang Lô Nguyệt vừa xử lý cho hắn vừa nói, “Đại nhân.”

“Ừ?”

“Có phải ngươi... đã giết Mẫn Nguyệt công chúa không?”

“...”

Trong lòng Giang Lô Nguyệt trầm xuống, “Bỏ đi...”

“Không phải.” Phàn Thanh quay đầu, đáp, “Ta sẽ không giết nàng.”

“Mọi người đều truyền tai nhau, đại nhân không ưa Mẫn Nguyệt công chúa nên mới nhân cơ hội này xuống tay với nàng.”

“Ngươi tin à?”

Giang Lô Nguyệt kéo quần áo hắn lên, cười, “Đương nhiên ta không tin, đại nhân chính là trăng tỏ gió mát chốn nhân gian, sao có thể làm ra loại chuyện này.”

“Việc hôm nay phát sinh, về tình về lý, ta đều nên phụ trách với Tổng tiểu thư.”

“Hả?”

“Khi trở về, Phàn mỗ sẽ tự mình đến cửa cầu hôn.”

Thân hình Giang Lô Nguyệt run lên, miệng vết thương trên người cũng bắt đầu đau, “Đại nhân đùa ta hả?”

“Không đùa.” Biểu tình Phàn Thanh vô cùng nghiêm túc.

Thôi xong, quên khuấy mất tên này nổi tiếng cứng đầu, hôm nay hắn đã nhìn thấy da thịt nàng, dựa theo tính tình đó, nhất định là muốn chịu trách nhiệm. Giờ không thể giảng đạo lý với hắn, xem ra chỉ có cách...từ từ bóp nát ý tưởng tội lỗi này trên đường.

Phàn Thanh rất ghét những người phù phiếm.

“Đại nhân, chẳng nhẽ vì ngươi đã thấy thân thể ta?”

Ngoài dự đoán, hắn lại không đỏ mặt. Hoặc do ánh lửa quá mờ, Phàn Thanh nhìn thẳng, nói, “Sau khi thành hôn vẫn phải nhìn mà.”

Ngươi?! Mấy tháng qua lăn lộn kiểu gì mà biến thành cái dạng này vậy?!

Giang Lô Nguyệt lập tức đỏ mặt, chỉ có thể đáp một tiếng, “Lạnh.”

“Nhích lại gần lửa chút, có thể sưởi ấm.”

“Hình như vậy.”

“Ngươi ngủ đi, ta gác đêm cho, người của ta sẽ nhanh tới thôi.”

“Không ngủ được, tán chuyện tiếp đi đại nhân.”

“Ta không thích tán chuyện.”

“Ta nói cho, ngươi trả lời là được.” Giang Lô Nguyệt thấy hắn không đáp, ngầm hiểu là đã đồng ý, “Đại nhân có người mình thích không?”

“Có.”

Giang Lô Nguyệt không ngờ Phàn Thanh thành thật đến thế, hơi sững sốt. Nhưng chung quy nàng cũng không phải người thích bói móc chuyện đời tư kẻ khác nên cười một cái, rồi chuyển chủ đề, “Ngươi đã từng trải qua cảm giác bất lực, rất muốn, rất rất muốn làm việc gì đó chưa?”

“Rồi. Trơ mắt nhìn sinh mệnh đó ra đi trước mắt mình.”

Giang Lô Nguyệt biết hắn nói về chuyện khi nhỏ, lỡ tay đụng vào vết thương lòng khiến nàng hơi hồi hận, nhanh chóng đổi đề tài.

“Có lúc nào người cảm thấy thật vui vẻ không?”

“Cũng có.”

“Lúc nào?”

Phản Thanh cúi đầu, trước ánh mắt tò mò của nữ tử chậm rãi đáp, “Hẹn ước ở Giang Nam, tương phùng trong mộng cảnh.”

-----oOo-----

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit by Suaa Vũ

“Công chúa điện hạ, ta đã nói người đừng trêu chọc Phản đại nhân rồi mà, hấn tức giận rồi, người còn muốn chạy theo sao?” Nữ tì bên người Thục Hoa của Giang Lô Nguyệt nói.

Lúc này, Giang Lô Nguyệt đã lớn khôn, trút bỏ vẻ ngây thơ, thay thế hoàn toàn bằng dáng vẻ đoan trang phóng khoáng, chỉ là vẻ giao hoạt trên khuôn mặt vẫn không mất đi, “Tại Phản Quy Ngọc đấy chứ. Hấn ta cũng không phải Phật sống, ngọc bội là đồ vật phụ nhân Hộ Quốc công lưu lại ta đương nhiên không động vào nhưng chỉ chạm tay áo, sao hấn lại nổi cơn tam bành?”

“Còn không phải công chúa luôn miệng nói mấy câu...kì quái.”

“Nhàm chán quá đi, có thể nào ta nói thế đó mà.” Giang Lô Nguyệt dẩu miệng, “Người đâu rồi?”

“Còn chưa ra cửa.”

Giang Lô Nguyệt vội vàng xách vạt áo chạy ra ngoài, quả thật thấy một bóng người, vóc dáng như bách tùng, “Phản Quy Ngọc!”

Nam nhân nghe được âm thanh rõ ràng đẩy nhanh tốc độ nhưng vẫn duy trì cử chỉ nhã nhặn trong cung.

Bởi vậy, Giang Lô Nguyệt chạy tới dễ dàng ngăn cản hấn. “Được, ta không nói nữa. Người vào cung đi, Gia Hữu rất nhớ người đó.”

Thục Hoa đứng cạnh che miệng cười, không biết công chúa đang nói mình hay bệ hạ nữa.

Phàn Thanh lập tức lùi nửa bước, mặt mày vô cùng cảnh giác, “Hành vi người phóng đấng, Phàn mỗ khuyển công chúa thỉnh tự trọng.”

Giang Lô Nguyệt ngó người, chẳng qua hàng ngày nàng khen hấn anh tuấn soái khí, tài cao học rộng người này đã đồ bưng mặt quay đi, giờ lại muốn đoạn tuyệt quan hệ với nàng!

“Phàn Tư Đồ, chức quan của ngươi bây giờ đã lớn nên không thềm để bản công chúa vào mắt nữa phải không?” Giang Lô Nguyệt biết Phàn Thanh trời sinh quy củ, cao thấp tôn ti đều phân biệt rõ ràng nên nàng đánh vào vấn đề này, quả thật gái đứng chỗ ngựa. Có lẽ, trong lòng Phàn Thanh, nàng mãi mãi chỉ là một công chúa điều ngoa tùy hứng thôi.

“Tại hạ không dám.” Phàn Thành cúi đầu.

“Ta kéo tay áo ngươi được không?”

Phàn Thanh mím môi không đáp, thần sắc vô cùng nhẫn nại.

Giang Lô Nguyệt vươn tay, lướt qua tay áo hấn, chọc một cái đã rụt về, “Thôi, không đùa ngươi nữa. Vào với ta đi, Gia Hữu vừa tặng ta một con mèo dị đồng, chưa biết đặt tên là gì, Phàn đại nhân học rộng hiểu nhiều, không bằng ngươi nghĩ xem.”

Phàn Thanh chỉ có thể theo Giang Lô Nguyệt trở về Trường Mẫn Cung của nàng, phía đông nam có Trường Minh Điện cung phụng Giang gia tiên liệt, hương khói lượn lờ, cũng không biết tại sao có thể tạo nên tính tình nàng.

Giang Lô Nguyệt đi trước, dạo quanh đại sảnh rồi tiến về sương phòng phía bên trái, ôm ra một con mèo tuyết trắng, lỗ tai cụp xuống, thấy người tới bèn khẽ nhúc nhích. Đôi mắt nó trong veo, con ngươi trái phải lục lam lẫn lộn.

“Gia Hữu đưa ta đó, ngươi xem nè.” Giang Lô Nguyệt đưa mèo cho hấn.

Phàn Thanh nhú mào, không nhận lấy, mào trắng vươn hai chân, muốn cạo lên người hắn.

Giang Lô Nguyệt chu miệng, bất mãn nói, “Người đó, bình thường không thèm nhìn ta lấy một cái, thấy hắn đã sán tới đòi cạo. Ăn cay táo rạo cây sung mà.” Nàng tiếp tục quay ra nói với Phàn Thanh, “Phàn đại nhân, người ôm nó đi.”

Phàn Thanh duỗi tay ra, vốn tưởng mào nhỏ sẽ không hiểu động tác này ai ngờ nó nhảy phốc lên người hắn, còn chọn một tư thế thoải mái cuộn tròn, đuôi trắng bông xù thỏa mãn lắc lư hai cái.

Ngẩn ngơ không biết xuống tay chỗ nào, đành thuận theo nó, bộ dáng mới lạ của Phàn Thanh chọc Giang Lô Nguyệt cười ha hả, “Phàn Quy Ngọc, người ôm trẻ con hả? Còn nữa, con mào này thật giống người, mềm cứng không ăn, còn tự phụ vô cùng.”

Trên mặt Phàn Thanh nổi lên một rặng mây đỏ, mím môi, muốn nhét mào trắng vào lòng Giang Lô Nguyệt, “Hồ nháo.”

“Ta hồ nháo, là ta hồ nháo.” Giang Lô Nguyệt đáp qua loa, “Phàn Quy Ngọc, người chưa từng ôm qua vật mềm mại như vậy nhi? Có thấy khó chịu không?”

“Chưa từng.”

Giang Lô Nguyệt thăm dò hắn kỹ lưỡng, xác định lời nói là thật hay giả rồi mới mở miệng, “Thôi, hũ nứt.” Dừng lại một lúc, “Người đặt tên cho nó đi.”

Phàn Thanh mím môi, “Đại Tuyết.”

“Được, Đại Tuyết, tới đây. Cười một cái nào.” Giang Lô Nguyệt vuốt vuốt đôi tai mào trắng muốt.

Hai người vừa ngồi xuống nô tài trong cung Gia Hữu đã tới báo cáo, gọi Giang Lô Nguyệt đến, Phàn Thanh như được đại xá, vội vàng cáo từ.

Giang Lôu nguyệt bất đắc dĩ đành đích thân đứng lên.

“A tử!” Gia Hữu mười ba mười bốn tuổi, vẫn còn nhỏ xíu ngồi lọt thỏm trong Kim Sơn Vị thên thang, vẫy vẫy tay về phía nàng.

Bước chân qua, người hai bên tự khắc lui xuống, Giang Lôu Nguyệt ngồi xuống cạnh hắn, “Tìm ta có việc gì?”

“Ta nghe Ngô ma ma nói A tử năm nay 17 rồi, đã đến tuổi kết hôn. Ta chọn được vài người anh tuấn tài cao rồi nè, ngươi nhìn qua chút đi?”

“Ta...”

Gia Hữu đương nhiên hiểu nàng, cuống quít bỏ sung, “Không thích thì thôi, ta cũng đâu muốn mất A tử?”

Giang Lôu Nguyệt cúi đầu, mở danh sách trên bàn ra, xem lướt qua đã buông xuống.

“A tử cứ chọn đi, nhìn trúng thì nói cho ta. Thánh chỉ ai dám kháng?” Cận thân quan sát biểu tình A tử, Gia Hữu nói.

“Được... Vậy ta... Tùy ý đi, ngươi chọn cho ta.”

“Được!”

Giang Lôu Nguyệt vô tình lật lật vài cái, sau đó tay bỗng khựng lại ở một cái tên.

“Đây là... Phàn tiên sinh? A tử, ngươi có ý đúng không?” Gia Hữu làm mặt quỷ, nhẹ nhàng hỏi.

Mặt Giang Lôu Nguyệt lập tức đỏ bừng, cái miệng luôn nhanh nhẩu thường ngày nhất thời ậm ừ không đáp, chỉ biết đưa tay chọt vào mặt Gia Hữu, “Vớ vẩn. Ai dạy ngươi đó?”

Xưa nay Gia Hữu lãn lộn với nàng đã thành thói, nhảy vọt sang một bên tránh, “Có ai không biết chuyện A tử thích Phàn đại nhân đâu? Chỉ có hắn giả câm giả điếc thôi.”

“Gia Hữu!” Giang Lôu Nguyệt tức muốn hộc máu, đưa tay cù nách hắn, đến khi tiểu hoàng đế mở miệng xin tha mới thôi.

“Đừng cù, đừng cù! A tử tha mạng! A tử không thích! Không thích! Một chút cũng không thích Phàn đại nhân! Tất cả hôn sự đều do ta sắp xếp!

Được chưa?”

Giang Lôu Nguyệt hừ một tiếng mới thu tay lại.

Gia Hữu nằm bẹp lên bàn, nhỏ giọng nói, “A tỳ, dù hoàng thúc có ngăn cản ta cũng phải đi xem buổi lễ đó.”

“Ai ngăn được người.” Giang Lôu Nguyệt thè lưỡi.

“A ba A mù mà biết A tỳ gả được cho người mình thích nhất định sẽ rất vui, giống như ta vậy.” Gia Hữu nói.

Giang Lôu Nguyệt cong môi, chọt chọt ngón tay vào cái má mềm mềm của hắn, “Trẻ con học đòi người lớn.”

“Nếu không lớn nhanh chút thì nhờ có người xấu tới, sao ta có thể bảo vệ A tỳ. A ba A mù bảo vệ chúng ta, ta cũng muốn bảo vệ A tỳ!”

“Rồi rồi, nam tử hán đại trượng phu cô lên!”

“Phản tiên sinh còn khen ta hôm nay tiên bộ đấy!”

“Đại trượng phu không đòi quà.”

“Ồ~” Gia Hữu làm nũng.

“Được rồi, vậy tối người đến cung ta chơi cờ đi.”

“A tỳ tốt nhất!”

Hai người lại hàn huyên dăm ba câu, Giang Lôu Nguyệt sợ quấy rầu công vụ của Gia Hữu nên cáo lui trước, đúng lúc ra tới chính điện thì đụng phải Giang Thừa Khưa đang cùng hai vị Cửu khanh* đến bái phỏng.

() Tức chín Khanh, Chiêu Minh Vương giảng rằng: Trong thiên văn, Cửu khanh là tên chín ngôi sao, đại diện cho từng thứ bậc triều đình*

Giang Lôu Nguyệt liếc qua một cái rồi đi thẳng, hoàn toàn không có ý tứ đón tiếp.

“Mẫu Nguyệt công chúa ngày càng đồ đốn, Nhiếp Chính Vương, hoàng thúc ngay trước mặt mà dám không hành lễ, phóng đảng vô giáo dục!”

“Nữ tử kị nhất tham gia triều chính, nhờ ảnh hưởng đến bệ hạ thì sao?”

Giang Thừa Khưa mở miệng, “Đại nhân, vào trước đã.”

Hai vị Cửu khanh mới im lặng.

Giang Thừa Khưa đứng ngay bậc thềm, chắc hẳn Giang Lôu Nguyệt cũng nghe được nhưng đầu nàng vẫn ngẩng cao, bước đi đoan chính, sống lưng thẳng tắp, từng tầng cung trang mỹ lệ bật lên trên nền cẩm thạch, tựa như một con khổng tước đầy kiêu ngạo.

Cung trang được dệt lên bởi vô số tơ lụa vàng óng, dưới ánh mặt trời tỏa ra kim quang rực rỡ.

-----oOo-----

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit by Suaa Vũ

Giang Lôu Nguyệt mở mắt, bên tai vang lên vài tiếng chó sủa và gà trống gáy, nàng giật mình, động phát đã đau, cả cơ thể như muốn vỡ ra.

Nàng ngẩn người, kí ức còn dừng nơi núi sâu cùng cốc nọ.

Khi Phàn Thanh đọc câu thơ kia, Giang Lôu Nguyệt chợt hiểu, nàng hỏi, “Tương phùng với cố nhân? Cố nhân đó là người thế nào?”

Phàn Thanh lấy nhánh cây gậy gậy đóng lửa, “Người rất tốt.”

Lúc ấy nàng còn đang hôn mê, vừa tựa lên người hắn vừa lẩm bẩm, “Rất tốt.”

Phàn Thanh không đẩy nàng ra, đáp lời, “Ừ.”

Sau đó nàng ngất đi, chỉ nhớ âm ỉ một trận, bên mũi vẫn thoang thoang mùi đàn hương dịu nhẹ, còn lại đều không rõ.

Trong lòng đột nhiên nảy sinh cảm giác hoảng loạn, nàng cắn răng bò dậy

từ trên giường, phủ thêm một tấm áo ngoài rồi tùy tiện xỏ giày vào, đẩy cửa bước ra ngoài.

Ngoài cửa cũng không có người gác, phía dưới âm ỉ giống một khách điếm, tiểu nhị mặc bộ y cao giọng kêu, “Khách quan!” rồi nhanh chóng chạy sang các bàn khác, đồ ăn trên tay cũng không hề rơi rớt.

Giang Lô Nguyệt vừa bước xuống đã lập tức bị người cản.

“Tiểu thư chờ đã, công tử đã phân phó, người không thể đi lại.”

Giang Lô Nguyệt giương mắt nhìn hấn, là một thị vệ anh tuấn. Nàng nhận ra, hấn là người bên cạnh Phàn Thanh, tên Dương Tang. Xem ra mình đã được thủ hạ của hấn cứu, nàng thở phào nhẹ nhõm, mở miệng hỏi, “Đại nhân nhà ngươi đâu?”

Phía sau truyền đến âm thanh quen thuộc, “Dương Tang.”

Dương Tang lập tức buông bội kiếm, hơi cúi đầu, “Công tử.” Nói xong bèn lui xuống.

Phàn Thanh nhìn chăm chăm Giang Lô Nguyệt trong chốc lát, nhíu mày. Nàng bỗng nhận ra quần áo mình còn lộn xộn, không quy củ, hấn đã chọc đến hấn rồi. Giống như mắc lỗi khi nhỏ, Phàn Thanh chỉ cần sa sầm nét mặt nàng đã theo nghịch ngợm cúi đầu.

Đương nhiên là chọc cho hấn tức hộc máu.

“Vào phòng.” Hấn nói.

Giang Lô Nguyệt ngoan ngoãn đi theo Phàn Thanh vào phòng.

“Ngươi còn đang sốt cao, như này khác nào tự hành hạ mình?”

Không ngờ mở miệng ra câu đầu tiên hấn nói không phải về lễ nghi, Giang Lô Nguyệt ngạc nhiên, hứng thú ngẩng đầu nhìn hấn. Con ngươi Phàn Thanh lãnh đạm, phảng phất chút quan tâm, bất đắc dĩ và thương tiếc.

Thương tiếc? Chắc là nàng nhìn lầm rồi.

Nàng nói, “Còn không phải tìm đại nhân.”

“Tìm ta làm gì?”

“Còn làm gì nữa?” Giang Lô Nguyệt có chút buồn cười, thẳng thắn đáp, “Tĩnh lại bốn bề đều vắng lặng, theo bản năng muốn tìm người.”

Hơn nữa còn đang bị đuổi giết, người ngòm ta cũng tèo theo.

Phản Thanh sững sốt, hiển nhiên là bị nàng nói đến cứng họng.

Thân thiện cho hẳn một bậc thang leo xuống, Giang Lô Nguyệt hỏi, “Đại nhân đi đâu vậy?”

Quay người sang chỗ khác, tay phải Phản Thanh chấp sau lưng, từ góc độ này nàng có thể vừa vặn thấy chúng khẽ co lại.

Ngón tay trắng nõn thon dài, đầu móng hồng hồng sạch sẽ gọn gàng, chọc cho Giang Lô Nguyệt ngứa ngáy không thôi.

“Đến Đặng phủ lấy đồ.”

“Đây là Liễu Châu?” Giang Lô Nguyệt kinh ngạc.

“Ừ.”

Nàng hiểu kì, “Sao ta ngủ một giấc đã đến?”

“Hơn một ngày đường, đến giờ sốt cao chưa lui.”

Được lắm, nói một vòng lại trở lại về nàng, Giang Lô Nguyệt bĩu môi, chạy đến trước mặt Phản Thanh, hơi do dự nhưng cuối cùng ngữ khí vẫn nhẹ nhàng, “Phản Quy Ngọc, cảm ơn người.”

Biểu tình căng chặt của Phàn Thanh hơi dần ra, chỉ nói, “Đáng lẽ không nên đưa ngươi theo.”

“Không đưa ta theo, há nào lại cho đại nhân một lý do để giết ta ư? Ta cần đi theo địa nhân để chứng minh trong sạch.” Giang Lô Nguyệt cười, “Hơn nữa, ta rất nhát gan.”

Phàn Thanh rử mi, nói, “Lá gan ngươi cũng không nhỏ.”

Giang Lô Nguyệt cho rằng hắn đang nói chuyện trên núi, “Nếu là chuyện tối qua thì đại nhân cứ cho rằng tiểu nữ nhất thời bị ma xui quỷ khiến đi.”

Phàn Thanh mấp má môi, dường như định nói gì đó nhưng cuối cùng lại im lặng.

“Đại nhân muốn lấy đồ gì?”

“Danh sách tham ô nhận hối lộ.”

Giang Lô Nguyệt sững sốt, “Cái này... Cần trình lên phía Thánh Thượng gấp.”

Nói xong nàng cũng tự cảm thấy không ổn. Gia Hữu đang hôn mê, sinh tử chưa chắc, lúc này báo lên chắc chắn rơi vào tay đám người Giang Thừa Khưa. Trừ phi... Không ổn, loạn hết rồi.

Phàn Thanh thấy sắc mặt nàng khó coi trông thấy bèn đổi đề tài, “Chờ ngươi dưỡng thương tốt chúng ta lại lên đường.”

“Nhưng ta đi được rồi mà?” Giang Lô Nguyệt nhảy nháy vài cái rồi ngã uỵch xuống đất, lông tơ khắp người dựng đứng.

“Đau.”

Nàng không chịu thua, “Sao đại nhân biết ta đau?”

Phàn Thanh mím môi, dừng một chút rồi chỉ tay hắn, “Ta đau.”

Giang Lôu Nguyệt: ...

Tính nàng vốn hiếu động, cho dù bị thương đầy mình nhưng chủ yếu đều là ngoài da, không đến mức gục ngã. Vừa bước ra khỏi khách điếm năm bước nàng đã phải trở về.

Dương Tang hơi hồi lỗi, “Tiểu thư.”

“Ta chỉ đi dạo loanh quanh thôi, không ra ngoài đâu. Còn nữa, nhìn đầu ta đi.”

Dương Tang nhìn theo ngón tay nàng.

“Thấy không, năm mọc thành một rừng ròi đấy, tất cả là do đại nhân nhà người tạo thành.” Giang Lôu Nguyệt làm nũng, chấp tay trước ngực, “Dương Tang tốt, đại nhân nhà người bận việc rồi mà, ta đi dạo một lúc thôi, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Dương Tang là một cậu nhóc ngây thơ, trên mặt lập tức đỏ bừng, tay cầm bội kiếm siết chặt, ấp úng, “Công... tử...”

Giang Lôu Nguyệt cũng không ôm mấy hi vọng được ra ngoài chơi, ở trong phòng rất nhàm chán nên tiện mồm trêu chọc Dương Tang.

“Cung gọi công tử cũng vô dụng thôi. Chị đây rất thích người như cung, ngày thường đứng đắn, đùa giỡn cũng đứng đắn.” Giang Lôu Nguyệt chu môi đỏ, tiến về trước một bước.

Mặt Dương Tang đỏ rực, dường như muốn tháo chạy.

Đột nhiên, trên vai trĩu nặng, niết xương nàng phát đau. Nàng mắng một tiếng rồi lại nghe thấy Dương Tang nhỏ giọng hô, “Công tử.”

Lực đạo trên vai vừa thu lại, Giang Lôu Nguyệt đã lão đảo cung phải một lòng ngực rắn chắc, lập tức run rẩy giống như chim sợ cành cong, theo bản năng muốn trốn.

“Tổng tiểu thư muốn làm gì?” Nam nhân sau lưng nhàn nhạt mở miệng.

Giang Lô Nguyệt chớp mắt, nhất thời không phun ra được nửa chữ, chỉ có thể cười thật tươi lấp liếm.

Sắc mặt Phàn Thanh cực tệ, nếu là người lạ hẳn sẽ bị dọa chết nhưng Giang Lô Nguyệt thì khác, nàng nói, “Tại Dương Tang nhà ngươi mi thanh mục tú, dễ dỗ mặt nên đùa giỡn chút thôi mà.”

Quả nhiên, sắc mặt hắn tối đi trông thấy, ước chừng có thể chiết ra mực, cả người căng chặt tựa cây tùng tuyết, dường như dùng một chút lực là xong đời.

Giang Lô Nguyệt có thể nghe được hắn nghiến răng nghiến lợi mà nhả từng chữ, “Không. Ra. Thẻ. Thống!”

Hiệu quả rồi, Giang Lô Nguyệt vừa lòng cười rộ lên, khóe miệng cũng lộ ra lúm đồng tiền nhàn nhạt, đôi mắt lấp lánh, “Đại nhân cũng không thể nào thích một nữ tử không ra thể thống gì như ta đi?”

Phàn Thanh im lặng.

“Thật ra đại nhân không cần chịu trách nhiệm với ta, ta tự nguyện đi cùng ngươi, chẵn kiếp cho ngươi cũng là tự nguyện. Ngươi không cần mua dây buộc mình, thiên hạ đầy người, đừng khăng khăng cưới một nữ tử không ra thể thống gì như ta. Con người ta không có gì tốt, còn mặt dày phóng đãng, vô liêm sỉ...”

“Còn đau không?” Phàn Thanh đột nhiên ngắt lời.

“Hả?”

Ngón tay hắn chỉ về phía hông nàng, Giang Lô Nguyệt vô thức rút lại dưới ánh trăng.

“Vừa nãy người đùng eo vào lan can, không đau à?”

Thiên ngôn vạn ngữ, tất cả những điều xấu xa hạ thấp mình nhất của nàng bỗng nghẹn ứ trong họng.

Hắn không thềm để tâm đến lời nàng nói mà là...

Giang Lô Nguyệt cảm thấy rất không tự nhiên, ngắc ngư trả lời, “Không đau.” Rồi im bật.

Không khí xung quanh dường như hóa thành vô số sợi tơ nhỏ, trêu chọc lông mi nàng, lướt cuống bờ môi đỏ au còn cả trái tim đang nhảy loạn xạ bên ngực trái nữa.

“Muốn ra ngoài đi dạo? Không kìm được?” Phàn Thanh lại hỏi.

Giang Lô Nguyệt không đáp.

Hắn xoay người sang chỗ khác, sau đó khụy gối xuống, lãnh đạm nói, “Lên đi.”

“Hà?”

“Người không đi được, ta cũng người ra ngoài.”

Trong đầu Giang Lô Nguyệt xẹt qua một ý tưởng lớn mật, hay là kiếp trước Tống Tương Tư có gì đó mập mờ với Phàn Thanh nên hẳn dù hắn chán ghét Giang Lô Nguyệt, cũng sẽ không tuyệt tình với nàng ấy.

Dù sao từ trước đến nay, Phàn Thanh cũng chưa từng đối xử tốt với nàng như này.

Thực chất nàng đâu có đẹp như Tống Tương Tư, cũng không có dáng người quyến rũ vậy.

“Mạnh miệng yêu lòng, chùn bước rồi?” Nam nhân kích nàng.

“Ai nói hả?” Giang Lô Nguyệt hừ một tiếng, vòng tay ôm cổ hắn, dựa vào lưng.

Thân hình nam nhân cứng đờ.

Hắn đứng dậy, mu bàn tay nâng người nàng lên, “Đừng lộn xộn.”

“Lộn xộn gì chứ?”

“Sẽ ngã đó.”

Hừ, đồ ngốc mới tin người.

Nhan sắc hai người đều rất đẹp nên khách quan qua lại trên phố đều bị hấp dẫn.

Lúc này, Giang Lô Nguyệt nằm bẹp trên người Phàn Thanh hoa chân múa tay, được một tác muốn tiến thêm cả thước.

“Bên trái, mua bánh dày đi.”

“Đúng đúng, phía này, thêm một túi hạt dẻ.”

...

Trên tay Giang Lô Nguyệt chẳng mấy chốc đã cầm đầy bánh dày, mỹ mãn cắn một miếng, còn hỏi, “Phàn Quy Ngọc, thử chút không?”

“Không cần.”

“Ngon lắm á.” Giang Lô Nguyệt cầm cái bánh dày trắng tuyết, quơ quơ trước mặt hắn, “Đại nhân không muốn ăn thật hả?”

Vẻ mặt Phàn Thanh vô cùng kiên định.

Giang Lô Nguyệt mím môi, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó rồi đột nhiên tiến sát lại, hơi thở âm áp phảng phất quanh cổ Phàn Thanh, dường như sắp hôn

lên đó.

“Người... Làm gì...”

Chữ “Vậy?” còn chưa ra khỏi họng, một miếng bánh dày đậu đỏ đã nhét vào miệng hắn.

Vào miệng là tan, cảm giác mềm mại giống đôi môi đỏ mọng kia, chưa kịp cảm nhận đã hóa thành đường mỏng tan trên đầu lưỡi.

Ngọt quá.

Đại não hắn bắt đầu mơ hồ không thể không chế, tầm mắt vô thức rơi xuống khóe miệng đang giao hoạt cong lên của Giang Lô Nguyệt. Có thể là do bánh dày quá mềm, quá ngọt nên Phàn Thanh luôn bình đạm không gợn sóng trước kia bỗng như bị ai ném đá trúng người, hồ nước phẳng lặng nhanh chóng tỏa ra từng vòng tròn đồng tâm, cây liễu bên bờ cũng nhẹ nhàng lắc lư không ngừng.

Lông mi hắn khẽ run rẩy, vội lấy lại tinh thần rồi xóc lại Giang Lô Nguyệt trên lưng, tiếp tục bước đi.

Gánh hàng rong xa gần, Giang Lô Nguyệt nằm bẹp trên lưng hắn, chóp mũi thoang thoang mùi đàn hương, nhiệt độ cơ thể bên dưới xuyên qua lớp vải mỏng truyền đến vô cùng rõ ràng.

Tựa hồ có thể nghe thấy cả tiếng tim đập...

Chung một nhịp với nàng.

Nàng bỗng hơi lung lay, gả cho hắn cũng không quá tệ nhỉ?

Thuận tiện tra được hung thủ, báo thù sẽ êm xuôi hơn.

Phàn Thanh bước lên cầu đá, trở về khách điếm. Bước chân nam nhân thật mau, thật suốt ruột, hắn là muốn nhanh chóng thả nàng xuống rồi kéo dẫn khoảng cách.

Ngơ ngác nhìn sườn mặt hấn, Giang Lôu Nguyệt tự huyễn hoặc chính mình, dù sao người Phàn Thanh ghét là Giang Lôu Nguyệt, bây giờ nàng là Tống Tương Tư rồi.

Hấn bước xuống cầu, tám biển “Khách điểm Tề Phúc” nhanh chóng hiện ra trước mắt. Mùi lẩu thịt dê thơm nồng lan tỏa trong không khí, xộc vào mũi Giang Lôu Nguyệt, như muốn thức tỉnh nàng, lôi nàng thoát khỏi mộng cảnh.

Nàng là Giang Lôu Nguyệt! Là Giang Lôu Nguyệt của Trường Mẫn Cung!

Dương Tang đã ôm kiếm nghênh đón họ sẵn.

Giang Lôu Nguyệt từng rất thích Phàn Thanh, rất thích, rất rất thích...

Đầu óc nàng choáng váng, chỉ nhớ đôi tay buông lỏng, cả người nghiêng đi, hôn bẹp một cái vào mặt Phàn Thanh.

Chẳng còn kí ức gì, chỉ có lạnh lẽo trên môi.

Mềm quá, giòn ngọt nữa. Giống bánh dày đậu đỏ ướp lạnh.

Phàn Thanh lập tức dừng bước, thân hình cứng đờ, hai tay siết chặt, màu hồng nhạt lặng lẽ mon men theo gò má vọt lên chóp tai trắng nõn.

Dương Tang ngây người, kiếm trên tay rơi xuống đất kêu “Loảng xoảng.” vài tiếng.

Một tiểu nhị ôm chảo nóng lách qua người bọn họ, “Nước sôi đây, tránh ra nào!”

Hơi nước nóng hầm hập bao vây họ, dường như lạc vào chốn tiên cảnh.

“Tự nhiên muốn ăn tết quá, khi đó ngươi và ta cùng về nhà tổ mẫu chúc tết đi.” Giang Lôu Nguyệt bồi thêm một câu.

Phàn Thanh còn chưa trả lời, Dương Tang đã sực tỉnh, nhật bảo kiếm trên mặt đất lên, khom người, “Xin lỗi... Công tử! Tại hạ xin phép cáo lui!”

Rồi vụt mất.

Giang Lôu Nguyệt thấy hơi ngại ngùng, cả người đều không được tự nhiên nên muốn cựa quậy, tụt xuống từ lưng Phàn Thanh.

Phàn Thanh siết tay, không cho nàng chạy.

Hắn không mắng nàng phi lễ, một chữ cũng không nói, tiếp tục cất bước, tựa hồ dù nàng giãy dựa bao nhiêu cũng không thả xuống.

Thình thịch, thình thịch.

Trong đầu Giang Lôu Nguyệt còn vang vọng mỗi âm thanh này. Ngũ quan sáu cảm bị một tầng lá mỏng bao bọc, dường như có người cầm gậy trúc không ngừng gõ đập, xao chuyên không khí.

Căn phòng quá an tĩnh, nhịp tim quá ồn ào.

“Đại nhân...” Giang Lôu Nguyệt lựa lời, “Ngươi...”

Phàn Thanh vươn tay đến bên hông mình, cởi ngọc bội xuống, khối ngọc mà khi còn trong cung dù Giang Lôu Nguyệt có ỉ ôi đến mấy, hắn cũng nhất quyết không cho nàng, “Này.”

Đây là đồ mẫu thân hắn để lại.

“Ta không thể nhận.”

“Ta đã tặng ngươi rồi, không cần thì vứt đi.”

Giang Lôu Nguyệt chớp mắt, nhận lấy ngọc bội, nhẹ nhàng nâng niu như bảo bối, “Cần chứ đại nhân, ta cần.”

Phàn Thanh trầm mặc trong chốc lát rồi ngời xôm xuống, nhìn thẳng vào

Giang Lôu Nguyệt. Nàng không chịu nổi, nghiêng đầu, con ngươi sáng sánh đen như mực né tránh.

Dường như chỉ chờ nàng nghiêng đầu, Phàn Thanh đã cúi người, đôi môi lướt qua trán nàng, lạnh lẽo để lại một nụ hôn.

Hô hấp Giang Lôu Nguyệt cứng lại, còn chưa định thân thân thể đã phản ứng, màu hồng nhạt nhanh chóng lan khắp mặt.

“Đừng hôn bên ngoài, Dương Tang còn nhỏ tuổi sẽ bị dọa.”

Giang Lôu Nguyệt nghe hắn nói vậy.

Xong rồi, ở cạnh Phàn Quy Ngọc nhiều năm, cuối cùng vẫn thua trên tay hắn.

-----oOo-----

Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit by Suaa Vũ

“Mẫu thân, sao bệ hạ lại đột nhiên triệu chúng ta tới?” Tiểu Phàn Thanh mặc áo xanh lục chỉnh tề, dung nhan non nớt, con ngươi đen láy trong veo.

Lư thị ngồi xỏm xuống trước mặt hắn, tươi cười dịu dàng giống hệt tên bà, Lữ Tĩnh Uyển. Nhưng trong mắt mọi người, chẳng qua chỉ là một cái danh phu nhân Hộ Quốc công hầu.

Vươn tay, Lư thị khẽ sờ đầu cậu nhóc, “Khi chúng ta tiến cung con tuyệt đối không được đi loạn, nói bừa, hành động theo cảm tính biết chưa hả?”

Mặc dù đã nghe những lời này nhiều lần nhưng Phàn Thanh vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Hai mẹ con ngồi xe tiến vào thâm cung, cửa lớn phía sau nhanh chóng khép lại.

Mới đầu xuân nên hoa đào trên tường bắt đầu e ấp nở rộ, từng cụm từng cụm tỏa hương thơm ngát.

Xe ngựa đưa đến đây không thể đi tiếp, Lư thị xuống xe trước, sau đó mới dắt Phàn Thanh sau.

“Phàn phu nhân, Thánh Thượng đã ở Ngự Hoa Viên đợi sẵn.” Một tỳ nữ nói.

Lư thị đáp lời rồi xoa đầu Phàn Thanh, đi theo tỳ nữ đến Ngự Hoa Viên.

Đây là một triều đại hỗn loạn, giang sơn còn chưa vững, dân chúng khổ cực, triều thần cấu xé lẫn nhau, yêu phi Trần Như quạt gió nổi lửa nơi hậu cung sóng gió, gian thần một người làm quan cả họ được hưởng, chướng khí mịt mù. Giang Trọng Thanh háo sắc, hoang dâm vô độ, không màng triều chính, sống vật vờ mơ màng.

Ngày chiến sự phía tây thất bại, trong cung hãy còn tấu dờ khúc Ngọc Thụ, sa trường thây phơi thành bãi, gạch vàng ngói đỏ vẫn yên bình.

Triều đại này dường như chẳng còn người tốt, nữ tử thường xuyên mang mạn che mặt, sợ bị Giang Trọng Thanh nhìn trúng, triều thần nhu nhược hèn nhát, đứng ngồi không yên.

Giang Trọng Thanh hề thấy nữ tử nào xinh đẹp sẽ không từ mọi thủ đoạn có được nàng mặc Trần Như ghen lồng lộn. Phàm là người vừa bước xuống từ giường rồng sẽ bị nàng bí mật sát hại.

Giang Trọng Thanh vô cùng sủng ái Trần Như, biết nàng ghen tị, lại hiểu rõ tính nàng nên cũng một mắt nhắm một mắt mở cho qua. Rốt cuộc nữ nhân cũng như quần áo, mặc rồi sẽ hết giá trị.

Lư Tĩnh Uyên xui xẻo bị nhìn trúng nhưng tại thân phận đặc biệt, chồng bà là Hộ Quốc công tiên triều, là tâm phúc của tiên hoàng, Giang Trọng Thanh đụng đến khác nào tự chặt đứt tay phải. Ăn không được chiếm không xong, Giang Trọng Thanh chỉ có thể lấy Phàn Thanh ra ép bà tiên cung thưởng trà ngắm hoa.

Hai mẹ con đã đến trước cửa Ngự Hoa Viên, Phàn Thanh hơi bất an, nắm chặt tay áo Lư Tĩnh Uyên, “Mẹ.”

Lư Tĩnh Uyên cười cười, cúi đầu, “A Thanh, sao vậy?”

“Chúng ta về nhà đi.”

“Đợi mẹ hầu trà bệ hạ xong chúng ta về, A Thanh ngoan.”

Phàn Thanh có chút nóng nảy, tiến lên trước một bước, nắm tay áo bà không buông, dường như có rất nhiều lời muốn nói nhưng cuối cùng chỉ bướng bỉnh mở miệng, “Về nhà.”

Lư Tĩnh Uyên nắm tay hắn đến một nơi kín đáo, sau đó ngồi xổm xuống, hôn chụt lên mặt hắn, “Hai chén trà thôi, mẹ nói xong thì về.”

Phàn Thanh mím môi im lặng.

Lư thị dặt tay hắn, “Con chơi quanh quần ở đây với Mẹ Nhiên, mẹ đi bồi bệ hạ, một lúc thôi.”

Mẹ Nhiên là nha hoàn hồi môn của Lư thị, theo bà đã hơn mười năm. Lư Tĩnh Uyên nhìn trong chốc lát rồi ôm Phàn Thanh vào lòng, cọ cọ mặt hắn, dường như muốn khắc hắn vào tận xương tủy, “Về sẽ cho con ăn chè sen tám cánh.”

Phàn Thanh nhìn mẫu thân buông hắn ra sau đó đứng lên, tiếp tục đi dọc theo con đường nhỏ, núi giả hoa tươi nhanh chóng che khuất thân hình bà. “Thế tử, chúng ta chơi một lát phu nhân sẽ về.” Mẹ Nhiên nói.

Phàn Thanh im lặng, đôi con ngươi thanh triệt nhìn chằm chằm bông mẫu đơn trước mắt. Hắn cảm thấy Ngự Hoa Viên này quá lộng lẫy, cánh hoa đỏ

rực, từng mảng từng mảng như đang chứa đựng thứ gì. Quá lộng lẫy, lộng lẫy đến nỗi có thể nuốt trọn vạt áo vàng nhạt của mẫu thân.

Không biết hắn đã nhìn đóa hoa kia bao lâu.

Hoa viên đột nhiên vang lên một tiếng kêu sắc nhọn, “Bắt lấy nàng, đừng để nàng chạy!”

“Thế tử!” Mẹ Nhiên còn chưa kịp phản ứng Phàn Thanh đã chạy vụt đi, may mà thân thủ nàng tốt, nhanh chóng bắt được hắn.

Tiếng động âm ỉ gần trong gang tấc, Mẹ Nhiên sót ruột ôm Tiểu Phàn Thanh trốn đằng sau núi giả, bưng kín miệng hắn.

Bên ngoài truyền đến giọng nữ, “Không ngờ nhỉ, Lư Tĩnh Uyên, người nghĩ có thể vụng trộm yêu đương với bệ hạ nhưng người tới lại là bản cung?”

Lư thị ôm ngực, “Trần Như, người chết không được tử tế!”

“Làm sai phải chịu phạt. Mau trói ả lên cho ta!”

Phàn Thanh ra sức vùng vẫy, nước mắt ồ ạt chảy xuống mu bàn tay Mẹ Nhiên.

“Thế tử, trật tự nào!” Mẹ Nhiên ép giọng xuống.

Lư Tĩnh Uyên vừa ngã, chân đã thương nên chỉ có thể bị hai tên thị vệ đè xuống đất.

“Câu dẫn Thánh thượng, chống đối Quý phi, phu nhân Hộ Quốc công thật to gan!” Trần Như lạnh giọng quát lớn, “Người đâu, đánh cho ta!”

Thị vệ cầm chiếc gậy gỗ thô to, giơ cao lên dường như có thể che trời. Mỗi lần vụt xuống, đều tàn nhẫn đánh lên người Lư thị, khiến vạt áo vàng dần dần thấm đẫm huyết hoa, càng đập càng chảy, cực kì rõ ràng.

Trần Như tựa hồ chưa thỏa mãn, không ngừng bảo thị vệ tăng thêm lực đạo. Mẹ Nhiên che mắt Phàn Thanh, run rẩy nói, “Thế tử... Đừng nhìn, đừng nhìn...”

Phàn Thanh chỉ thấy trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, bên tai là tiếng cười đắc ý của Trần Như. Cổ họng nghẹn lại, không ngừng siết chặt,

khiến hắn không thở nổi.

“Không được đi loạn, nói bừa, hành động theo cảm tính...”

“Quý phi nương nương, đừng lấy mạng nàng.” Một nữ tử dịu dàng mở miệng.

“Lương Thu Đồng, bệ hạ cho người đến bên ta để người sai xử cách ta làm việc hả?”

“... Thiếp thân cầu xin người thu tay lại.”

Phàn Thanh xuyên qua khe ngón tay của Mộ Nhiên, nhìn thấy một nữ tử tướng mạo bình thường đang quỳ trước người Trần Như, ngũ khí kiên quyết, “Nếu Lu thị chết Hộ Quốc công sẽ không bỏ qua cho người.”

Ngón tay Trần Như siết chặt, trong lòng tràn ngập hận ý, có Hộ Quốc công che chở là có thể ngang nhiên hoành hành sao? Còn chưa mở miệng, thị vệ đã bấm báo, “Nương nương... Người ngừng thở rồi.”

Không gian lập tức yên tĩnh.

Sau núi giả Phàn Thanh kịch liệt dẫy dụa, cổ họng khàn khàn phát ra một tiếng, “Mẹ...”

Trần Như nghiêng đầu, “Ai đó?!”

Thị vệ bước ra sau núi giả, lôi hai người chủ tớ ra ném cạnh xác Lu thị.

Phàn Thanh lập tức bổ nhào vào người Lu Tĩnh Uyển, ôm chặt bà, tay nhỏ khẽ chạm vào mặt, “Mẹ! Mẹ...!”

Nước mắt lạch tạch rơi xuống, hòa cùng máu đỏ thấm dưới thân.

Muốn gọi một tiếng, lại phát hiện cổ họng nghẹn ứ, đau đớn đến bỏng rát.

Oán hận tức tụ trong lồng ngực nhưng yết hầu dường như bị lấp kín, chỉ có phần nộ cuộn cuộn không thể nói.

Mộ Nhiên thấy một màn này, tâm đau xót, rút cây trâm trên đầu ra hướng về phía Trần Như, “Ta giết người!”

Còn chưa đụng tới nàng, tay phải đã bị một đao chặt bỏ. Thêm một đao nữa, máu tươi phun ra, cổ trắng nhiễm sắc đỏ, bắn lên nửa mặt Phàn Thanh.

Phịch một tiếng, Mộ Nhiên ngã xuống đất.

Máu đào nhuộm đỏ sân, trong mắt nàng ánh lên ảnh ngược của bông mẩu đơn rung rinh trước gió.

“Đây là thế tử Hộ Quốc công?” Trần Như thú vị nhìn chằm chằm Phàn Thanh, tựa hồ như đang tính toán điều gì.

Lương Thu Đồng ôm hẳn vào lòng, che chở phía sau, “Nương nương!”

Lông mày Trần Như nhíu lên, “Kéo bọn họ ra!”

Thị vệ xông lên trước, muốn cướp Phàn Thanh đi.

Lương Thu Đồng gắt gao ôm chặt Phàn Thanh, “Quý phi nương nương xin hãy dừng tay lại!”

“Người có tin ta sẽ ném cả hai người xuống hồ Vị Ương không hả?” Trần Như nói.

“Thiếp thân...”

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, thanh âm Ngụy công công vang lên, “Bệ hạ giá lâm!”

Giang Trọng Thanh và Giang Cảnh Thừa một trước một sau tiến vào Ngự Hoa Viên, Giang Trọng Thanh nhìn cảnh tượng hỗn độn trước mắt, trách mắng, “Trần Như!”

Trần Như lập tức buông tay, như hoa lê dính mưa mà làm nũng bỏ nhào vào ngực hẳn, oán trách khóc lóc kể lể. Giang Thừa Cảnh đi đến bên người Phàn Thanh, đón lấy hẳn từ tay Lương Thu Đồng, “Cảm ơn tâu tử.”

Bàn tay to vuốt ve lưng hẳn, “A Thanh, tới đây.”

Phàn Thanh được hẳn ôm vào lòng, lúc này yết hầu mới phát ra tiếng khàn khàn, rất khó nghe, “Mẹ! Mẹ Nhiên...”

“Đi với thúc thúc, chúng ta về nhà thôi.”

Về nhà? Nhà nào? Chè sen tám cánh chững chảng còn người nấu cho hẳn nữa rồi.

Nô tài bắt đầu thu dọn thi thể Lư Thị, Giang Trọng Thanh vừa ôm Trần Như vừa nói, “Trẫm về cung trước, người chăm sóc thế tử đi.”

Ngự Hoa Viên ồn ào nhanh chóng vắng lặng, chỉ còn những bông hoa đỏ rục như tâm máu tươi.

...

“Thần có việc bẩm tâu.” Giang Thừa Khưa bước về trước một bước, áp úng nói.

Gia Hữu tuổi còn nhỏ, biểu tình nghiêm túc, “Nói.”

“Phương nam đang hạn hán, dân chúng bụng đói ăn quàng, vô cùng khốn khổ.” Giang Thừa Khưa mở miệng, “Thánh thượng sao không cho người đến phương nam cứu tế?”

“Hoàng thúc cảm thấy phải ai đi thì tốt?”

“Thần cho rằng Hộ Bộ thượng thư Đặng đại nhân chắc hẳn sẽ xử lý êm xuôi.”

Gia Hữu mím môi trầm tư.

Giang Lôu Nguyệt vẫn luôn đứng cạnh nghe ngóng đột nhiên cất lời,

“Không được.”

Ý cười của Giang Thừa Khưa cứng đờ, “Công chúa điện hạ có cao kiến gì?”

“Hoàng thúc đã lớn tuổi vậy rồi, loại chuyện này lại chưa nhìn xa. Nếu lương thảo tiếp tế chỉ do một người quản lý thì cắt xén bòn rút bao phần, ta không thể biết được...” Giang Lôu Nguyệt nói tiếp, “Trừ phi hoàng thúc dám đứng ra lấy danh dự đảm bảo.”

Triều đình lập tức yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở và quần áo cọ xát rất nhỏ. Bọn họ ngàn vạn lần không ngờ Mẫn Nguyệt công chúa lại dám nói ra chuyện này.

Một lúc sau, quan viên dẫn đầu mở miệng, “Công chúa tham gia triều chính vốn không hợp quy củ, Vương gia đề cử, có thể làm không chu toàn sao?”

“Thần tán thành, nữ tử hạn hẹp, công chúa tự tham chính khiến triều thần loạn lạc, so với yêu phi Trần Như ngày trước chỉ hơn chứ không kém! Bệ hạ phải suy nghĩ cẩn thận.”

Gia Hữu tuổi còn nhỏ, không tránh khỏi phạm sau lần nên nàng thường đứng sau Gia Hữu, sợ triều thần kinh thường hẳn nhưng lại có quan viên dám nói ra từ “Yêu phi” này.

“Câm môm! Yêu phi tiên triều lại mang ra so với trưởng công chúa?! Trên đầu người còn có vương pháp không hả?!” Gia Hữu trách mắng, âm thanh non nớt vang vọng trong không khí.

Vị quan viên kia hiển hiên không bị dọa, chỉ chấp tay, lui về phía hàng ngũ. “... Phàn đại nhân, người thấy sao?” Gia Hữu hít một hơi, mở miệng.

Giang Lô Nguyệt nghiêng đầu, đội ngũ phía trước bước ra một người, thân hình tựa cây tùng trúc, tướng mạo thanh nhuận. Phàn Thanh định khoanh tay đứng nhìn nhưng nghe thấy lời này đã đứng ra, “Lời công chúa nói không sai. Cứu tế chính là đại sự, không bằng tăng số người giám sát, thần nguyện chờ lệnh.”

“Chuẩn.” Gia Hữu phát tay.

Đại thần vừa lui xuống lại nói, “Bệ hạ, Phàn đại nhân kết thân cùng công chúa điện hạ, biết đâu bị yêu nữ mê hoặc, ăn nói hàm hồ.”

“Trương đại nhân!” Gia Hữu vỗ bàn đứng dậy, hạt châu rủ xuống trên mũ cũng chấn động theo, “Trẫm nhìn người một lần vì người có công với xã tắc nhưng cũng không có nghĩa trẫm sẽ nhìn lần hai. Công chúa điện hạ là ai, nào đến lượt người nói! Người đâu, phạt 50 trượng.”

Triều đình một mảng yên tĩnh, không ai dám đứng ra.

“Sao, đều không để lời trẫm nói vào mắt à. Hôm nay trẫm muốn biết, người trong lòng các người thật sự là ai!”

Vừa dứt lời, lần này mới có hai thị vệ tiến lên, muốn kéo Trương Đăng xuống.

“Vương gia!” Trương đăng nhìn về phía Nhiếp Chính Vương.

Giang Thừa Khưa mở miệng, “Bệ hạ, Trương đại nhân sốt ruột mà thôi.”

Giang Lô Nguyệt ngồi cạnh Gia Hữu, chỉ thấy cả người hấn phát run bèn khẽ vỗ vỗ mu bàn tay.

Gia Hữu nhắm mắt, hít sâu vài hơi rồi nói, “Thôi, phạt người đóng cửa kiểm điểm một tuần.” Mở mắt, hấn nhìn triều thần xung quanh một vòng, “Bãi triều.”

Chờ Gia Hữu rời đi, Giang Lô Nguyệt mới bước xuống, đuổi theo Phàn Thanh. Triều Thần đã tan một nửa mà hắn trước nay luôn ở lại cuối cùng. Thấy nàng, Phàn Thanh chỉ nói, “Công chúa điện hạ.” chứ không dừng bước chân.

“Người thấy Đặng Thọ Diễn thế nào?”

“Người này không thể giữ.”

Giang Lô Nguyệt bị bộ dáng nghiêm trang của hắn chọc cười, “Được rồi, đạo này ta cũng đang tra xét chút chuyện của hắn.”

“... Dừng lại đi.”

“Không được, sẽ có rất nhiều người liên lụy, nếu có thể đâm Giang Thừa Khưa một kích thì hi sinh ít nhiều có sao.” Giang Lô Nguyệt không thêm đề ý nói tiếp, “Còn người á, người đề ý cái gì? Vừa nãy thay ta nói chuyện, đề ý đến ta rồi à?”

Phàn Thanh lắc đầu, nói, “Đều là sự thật.”

Giang Lô Nguyệt nắm lấy tay áo hắn, Phàn Thanh buộc phải dừng lại, nhìn nàng.

“Vì chuyện này?”

“Đúng vậy.”

Giang Lô Nguyệt mím môi, “Được, vậy người vào cung ta ngồi chút đi, sau chuyện hôn sự người đều không tới, Đại Tuyết rất nhớ người.”

Phàn Thanh chỉ nói, “Công chúa buông tay ra.”

“Người ghét ta thật à?”

Phàn Thanh cúi đầu né tránh ánh mắt nàng, nâng tay trái lên, bẻ từng ngón tay nàng xuống.

Nàng nhìn hắn, hắn rũ mắt.

“Công chúa hồi cung đi, đừng tra xét nữa.”

“...”

“Nếu có thể, ta mong công chúa cả đời sống trong cung, cai quản một thế giới nhỏ, tự tung tự tác cũng không phải không tốt.”

“Cha mẹ đã giam ta trong cái lồng này đặng đặng mấy năm trời, người cũng muốn giam ta lại sao. Phan Quy Ngọc, không biết người đã từng nghe câu “Đi một ngày đàng, học một sàng khôn” chưa. Người có lựa chọn của người, ta cũng có lựa chọn của mình. Hồ sâu, sao ta không thể xuống? Nước loạn, sao ta không thể can?”

Phan Thanh nhìn nàng, cuối cùng vẫn không lập lại câu, “Hồi cung đi” khi này.

...

Phan Thanh bị Giang Lô Nguyệt lay tỉnh.

“Đại nhân, người mà không chịu dậy ta sẽ tiếp tục lay đó.”

Phan Thanh chậm rãi mở mắt, sau đó ôm chặt Giang Lô Nguyệt đang quỳ bên giường vào lòng.

Động tác vừa nhanh vừa dứt khoát, khiến trái tim nhỏ của Giang Lô Nguyệt có chút không chịu nổi.

“Đại nhân gặp ác mộng à?” Giang Lô Nguyệt cẩn thận mở miệng hỏi.

Phan Thanh nhàn nhạt đáp, “Ừ.” một tiếng, sau đó mở miệng, “Chúng ta về nhà đi.”

“Hả?” Giang Lô Nguyệt ngẩn người, suy nghĩ từ “Nhà” trong miệng hẳn có ý gì.

“Về nhà.” Phan Thanh lặp lại.

“Được, về nhà thôi, Dương Tang ở dưới bài trí xe ngựa xong xuôi rồi đó.”

Giang Lô Nguyệt nói.

Phan Thanh buông nàng ra, nhìn chăm chăm nàng không nói.

Giang Lô Nguyệt đỏ mặt, “Đại nhân muốn hôn ta cứ nói thẳng...”

“Ta muốn thay quần áo.”

“...” Giang Lô Nguyệt sặc nước bọt, ho khan vài tiếng mắt tự nhiên, “Vậy, ta chờ người bên ngoài.”

-----oOo-----

Chương 8

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Đại nhân định cầm thứ này về kinh rồi thế nào?” Giang Lô Nguyệt đã đổi nam trang, ngồi trên xe ngựa, mở miệng hỏi.

“Chúng cứ không đầy đủ, sổ sách mười năm thiếu hụt, chưa thể kết luận.”

“Tại sao đại nhân muốn tra Hộ Bộ?”

Phản Thanh đang dựa nửa người vào xe ngựa, nghe được lời này bèn quay đầu lại.

“À... Đại nhân cứ coi như ta lảm chuyện đi...”

“Giang Thừa Khư.”

“Người muốn bảo vệ hãn hay là...”

“Ý thứ hai.”

Giang Lô Nguyệt ngẩn người, thâm nghĩ, Phản Thanh trước kia đâu muốn làm việc này, “Rất quan trọng sao?”

“Rất quan trọng.” Phản Thanh gật đầu.

Giang Lô Nguyệt mím môi, “Vật Nhỏ Các vừa gửi thư cho ta, nói Giang Thừa Khư vẫn ở trong thành, hãn là muốn cản chúng ta. Nếu lần này chúng ta bị phát hiện, 800 cái miệng cũng không giải thích được. Ta biết cửa thành có một ám đạo thông vào trong... Sổ sổ sách còn lại cũng ở chỗ ta.”

Giang Lô Nguyệt nói xong bèn hồi hận, một nửa sổ sách đặt trong Trường Mẫn Điện, nếu đi lấy hôm nay nàng biết giải thích thế nào với Phản Thanh? Nhưng... Đây là cơ hội cuối cùng để đẩy ngã Giang Thừa Khư. Sinh tử Gia Hữu còn chưa rõ, phải nhanh chóng đập đổ hãn sẽ nhiều hơn một phần thắng. Để Phản Thanh phát hiện ra nàng là Giang Lô Nguyệt cũng mất khá thời gian, nếu hãn muốn đuổi cùng giết tuyệt thì không bằng... Đồng quy vô tận.

Còn nữa Phản Thanh là nho sinh, đương nhiên sẽ không tin mấy yếu tố quỷ thần, chỉ cần nàng lấp liếm đây là manh mối của Vật Nhỏ Các, hãn sẽ không hoài nghi.

“Ám đạo?”

“Đúng vậy, từ thuở sơ khai, tổ tiên đã mở những đường hầm dọc ngang bên dưới kinh đô. Chúng ta có thể đi từ ngoài vào thành, rồi từ trong thành vào cung.” Khi nhỏ nàng lặn lội trong Tàng Thư Các tình cờ phát hiện bí mật này, “Còn số sổ sách còn lại để ở... Trường Mẫn Cung.”

Tầm mắt Phàn Thanh hơi cứng lại, ngoài dự đoán lại không hỏi tại sao nàng biết.

Giang Lô Nguyệt rất gấp gáp, sợ Phàn Thanh mở miệng mình sẽ vô tình để lộ sơ hở.

Xe ngựa nhất thời im lặng, cuối cùng Phàn Thanh nói, “Nghe theo người.”

Vì thế hai người cuống xe cách thành tầm một cây số, dọc theo ám đạo tiến vào hoàng cung rồi Giang Lô Nguyệt mặc quần áo của gã sai vặt, cùng Phàn Thanh tới Trường Mẫn Điện.

“Đừng lo, trong Trường Mẫn Điện không có thủ hạ của Giang Thừa Khưa đâu.” Phàn Thanh vừa đi vừa thì thầm với nàng.

Kiếp trước bị ám sát, cảnh giác cũng tăng cao. Kỳ thật Giang Lô Nguyệt không hề muốn vậy, cô cũng muốn về nhà một cách quang minh chính đại nhưng giờ không phải cảnh còn người mất sao?

Hai người nhanh chóng tới trước cửa Trường Mẫn Điện, nơi ngày thường vốn âm ỉ giờ đây lại vô cùng vắng vẻ, chỉ có vài cung nữ cúi đầu bước đi, thấy Phàn Thanh đến chơi bèn hành lễ, “Phàn đại nhân.”

Phàn Thanh gật đầu, sau đó nghiêng người hỏi Giang Lô Nguyệt, “Ở đâu?” “Thư phòng.” Tầm mắt Giang Lô Nguyệt còn dừng trong viện, vẫn tốt, chưa mất thứ gì.

Xích đu nhỏ cũ kĩ kia, nếu ngồi lên, nhất định có thể bay rất cao.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, một đường không trở ngại, Giang Lô Nguyệt đoán đại khái đều nhờ công lao của Phàn Thanh, dù sao người này cũng từng là hôn phu tương lai của mình. Hai người bước vào thư phòng, Phàn Thanh khép cửa lại, Giang Lô Nguyệt lập tức tiến về phía giá sách, duỗi tay ấn nhẹ, hiện lên một hộc nhỏ rồi lấy từng cuốn ra, đưa cho hắn.

Phản Thanh đứng trước án thư nhìn chằm chằm động tác của nàng, không biết đang nghĩ gì.

“Lấy được rồi, đi thôi. Ta có cảm giác không an toàn lắm, mau lên nào.”

“Ngươi... Có muốn ở lại thêm lúc nữa không?”

“Hả?”

Giang Lô Nguyệt còn đang nghi hoặc thì nghe thấy tiếng “Meo” nho nhỏ vang lên. Một con mèo tuyết trắng phi ra từ sau kệ sách, đôi mắt loáng nước, không biết đã ngủ bao lâu. Nàng chưa kịp kinh ngạc, Đại Tuyết đã nhào về phía Phản Thanh, ôm chặt chân hắn

Phản Thanh ngồi xổm xuống, bế Đại Tuyết lên, thành thạo gãi gãi nó, nỉ non, “Sao lại nằm đây ngủ hả?”

Âm cuối hơi xuống thấp, mang theo chút giọng mũi, trong phòng rất an tĩnh nên nghe thật rõ ràng.

Giang Lô Nguyệt há hốc miệng, không biết nói gì.

Cửa phòng bị gõ vang sau đó vang lên âm thanh quen thuộc của Ngô ma ma, “Phản đại nhân?”

“Vào đi.”

Ngô ma ma đẩy cửa tiến vào, rồi nhanh chóng khép lại, “Đại nhân lại tới à?”

Phản Thanh không trả lời, chỉ nhẹ nhàng vỗ về Đại Tuyết, nhìn về phía Giang Lô Nguyệt đang ngơ ngác.

Giang Lô Nguyệt cứng đờ cong khóe miệng, “Đây hẳn là mèo của công chúa?”. Nàng nghiêng răng, hôm nọ còn chồi bay chồi biến, giờ lại bày ra bộ dáng quen thuộc, không biết hắn đã dờ trò gì sau lưng nàng.

“Đúng vậy, Phản đại nhân rất thích Đại Tuyết nên thường tới đây.” Ngô ma ma cười cười, “Từ ngày công chúa mất.”

Vậy là hai tháng trước. Chuyến đi Liễu Châu này tiêu tốn gần nửa tháng, hẳn ít nhất tới... Giang Lô Nguyệt đột nhiên không muốn nghĩ tiếp, rốt cuộc Phản Thanh có ý gì?

“Ngô ma ma, hôm nay ta đến để mang Đại Tuyết đi.” Phản Thanh nói.

“Cầm đi đi, nha đầu Giang Lô Nguyệt kia thích ngươi, thứ nàng quý trọng nhất giao cho ngươi hẳn nàng cũng vui vẻ.”

Giang Lôu Nguyệt vừa nghe vừa cảm động, mặt hơi đỏ lên. Phàn Thanh không nói gì thêm, chỉ cảm ơn một tiếng rồi quay sang Giang Lôu Nguyệt, “Về nhà thôi.”

Giang Lôu Nguyệt gật đầu, chạy bước nhỏ theo Phàn Thanh. Khi chân chạm cửa nàng bèn quay lại nhìn thoáng qua Ngô ma ma, thái dương bà đã bạc, cảm thấy Ngô ma ma cứ luôn miệng mắng mình trước kia vẫn tốt hơn. Quần áo mặc rồi cũng mòn, người sống rồi cũng già.

Khẽ thở dài một hơi, ngửa đầu nhìn Phàn Thanh, nàng phát hiện rất thích hai chữ “Về nhà” này. Đường như trên đời có một nơi riêng thuộc về bọn họ vậy.

“Đại nhân.”

“Ừ?”

“... Chúng ta sẽ có một căn nhà sao?”

Phàn Thanh dừng lại nhìn Giang Lôu Nguyệt, đột nhiên rũ mắt, sau đó bỗng cong môi, cười nhẹ, đưa tay sờ đầu nàng, “Sẽ có.”

Giang Lôu nguyệt cảm thấy Phàn Thanh thật cao hứng, chưa bao giờ cao hứng đến vậy bởi vì trong con người hắn, tràn ngập ý cười và lưu luyến. Đương nhiên, nàng cũng thật cao hứng.

...

Hai người tới ngõ môn thì thấy một đội kỵ quân chạy đến, giống như muốn bao vây họ lại, trên thành bối trí cung thủ, tình thế này giống hết năm đó. Quân lính diệt trừ Giang Trọng Thanh quyết tâm đến liều mạng nhưng lần này lại là bọn họ.

Phàn Thanh ôm Giang Lôu Nguyệt trong lòng, ánh mắt xẹt qua tường thành, thấp giọng nói, “Đừng sợ.”

Kỳ thật Giang Lôu nguyệt không sợ, nàng đã chết một lần, hơn nữa, lần này còn có Phàn Thanh, cực kỳ khác biệt.

Một con ngựa chậm rãi tiến lên từ phía đội ngũ, trên lưng chở Nhiếp chính vương Giang Thừa Khưa.

“Phản đại nhân quả là biết tận hưởng, đưa Tống tiểu thư đi ngang dọc hoàng cung.” Giang Thừa Khura xuống ngựa, bước đến bên người bọn họ, “Sáu tháng tang kì của công chúa còn chưa dứt, Phản đại nhân đã muốn bỏ chạy?”

Giang Lôu nguyệt trợn trắng mắt, nàng muốn cùng Phản Thanh chạy trốn cũng không ngu ngốc đến mức nhảy vào hoàng cung chứ?
Bịa tội nghe có não chút đi!

“Ta biết tại sao Phản đại nhân chạy trốn, hẳn định tạo phản!” Giang Thừa Khura hét to bốn âm cuối, hùng hồn đến mức Giang Lôu Nguyệt cũng suýt tin. Nàng lễ phép nghiêng đầu hỏi Phản Thanh, “Muốn tạo phản cũng phải hú ta một tiếng chứ?”

“Hắn lừa nàng đó.” Trả lời rất ngắn gọn.

Giang Lôu nguyệt gạt đầu, nhìn về phía Giang Thừa Khura, “Phản đại nhân đã phủ nhận, Vương gia đây là bịa đặt, chuyện không thành có?”

Giang Thừa Khura cười, “Nhân chứng vật chứng đều trên tay ta, Phản đại nhân thư từ qua lại với Lâm Uyên Quốc, thông đồng cùng địch.”

Giang Lôu nguyệt hiển nhiên là không tin, nói, “Mang lên đi, chúng ta hoàn toàn phủ nhận.”

“Bình quyền Vương gia đã cầm, còn muốn làm gì nữa?” Phản Thanh tránh chất vấn của Giang Thừa Khura, trực tiếp hỏi.

Giang Thừa Khura nghiêng người, thấp giọng nói, mang theo vài phần cương bức, “Đưa cho bọn vương.”

“...”

“Quy Ngọc, đừng ép ta động thủ.”

“...”

“Người đâu, tách Tống tiểu thư ra.” Giang Thừa Khura nâng tay, sau đó xoay người sang hướng khác, lên ngựa.

Giang Lôu Nguyệt cảm nhận được cánh tay Phản Thanh siết lại, ép mình vào ngực hắn, có thể nghe rõ từng tiếng tim đập trầm ổn hữu lực, sau đó

cũng từ lòng ngực ấy, bật lên từng hơi đầy giận dữ, “Ta xem các ngươi ai dám?!”

Nàng chưa thấy Phàn Thanh bộc phát như vậy, ít nhất mấy năm qua, chưa từng.

Hắn là người khi bực lên cũng vô cùng quyền rũ nhưng hiện tại... Giang Lô Nguyệt khó khăn ngẩng đầu, có thể nhìn thấy quai hàm Phàn Thanh căng chặt.

Linh canh cách người hai mét, không dám tiến lên.

Không khí đình trệ.

Dường như cảm nhận được bất an của Giang Lô Nguyệt, Phàn Thanh xoa xoa đầu nàng, tựa như vừa xoa đầu Đại Tuyết ở Trường Mẫn Cung, sau đó dịch xuống, bàn tay khô ráo nhẹ nhàng cụng vào mặt nàng, “Yên tâm, ngươi sẽ không bị đưa đi đâu, ta không cho phép.”

“Vậy làm thế nào? Ngươi không có binh quyền, lúc tiến cung cũng không mang bội kiếm, trong ngoài tầng tầng lớp lớp cung thủ, hắn đã vây chặt ta rồi. Hắn muốn ép chết chúng ta.”

“Không ngại.”

Không ngại, không ngại cái rắm ấy. Giang Lô Nguyệt bắt đầu nóng vội, nàng biết Giang Thừa Khura chắc chắn không dám xuống tay với nàng vì cái danh con gái Tổng thượng thư kia.

“Này Phàn Quy Ngọc, ta không biết ngươi nghĩ thế nào nhưng Giang Thừa Khura chắc chắn không có chứng cứ vì nếu vậy thật, theo lý hắn phải bắt ngươi chứ sao lại bắt ta? Ngươi là Chín Khanh chi nhất, quyền cao chức trọng, cho dù muốn bắt ngươi cũng không được. Còn nữa, hắn muốn mượn ta uy hiếp ngươi giao sổ sách ra, có cha ta che chở, hắn không dám làm bậy đâu. Hiện tại tốt nhất là giao ta cho hắn.”

Quả thật, nhìn toàn cục thì chỉ còn biện pháp này là tối ưu nhất.

Phàn Thanh lắc đầu, “Không thể.”

Giang Lôu nguyệt nóng nảy, “Sao ngươi không hiểu, sổ sách quan trọng nhất, đây là thứ có thể đánh bại Giang Thừa Khura!”

“Nên mới dùng tính mạng, an nguy của ngươi đôi?!” Phàn Thanh nói, “Sổ sách gì chứ, có phải trong mắt ngươi, ngươi vĩnh viễn là thứ không quan trọng, phải không?!”

“...” Giang Lôu Nguyệt không ngờ hắn đột ngột bùng phát, nhất thời nghẹn lời.

“Không thể, tất cả những gì liên quan tới ngươi, ta đều không thể rộng lượng.”

Một vị tướng quân cầm đầu bước tới trước mặt Phàn Thanh, cúi chào, “Phàn đại nhân, Tổng tiêu thư, đặc tội.” Nói xong bèn muốn bắt Giang Lôu Nguyệt đi.

Phàn Thanh nắm lấy tay hắn, nói, “Tướng quân, ta nguyện dùng Đan Thư Bạch Mã để cho hai người chúng ta hồi phủ.”

Giang Lôu nguyệt ngẩn ra, sau đó đột nhiên đẩy hắn, “Ngươi điên rồi?!”

Sau khi Hộ Quốc công phu nhân chết không lâu, huynh đệ Giang Thừa Cảnh Giang Thừa Khura cùng Hộ Quốc công đem binh diệt trừ Giang Trọng Thanh, thành lập tân triều, trao ngôi vị cho Giang Thừa Cảnh, cũng chính là phụ thân Giang Lôu Nguyệt. Vì để trấn an mất mát của Hộ Quốc công, Đan Thư Bạch Mã ra đời.

Đan Thư Bạch Mã chính là kim bài miễn tử, là bùa hộ mệnh của Phàn gia. Có thể nói đây là hồn cốt của nhà hắn, há nào có thể so với nàng?

Phàn Thanh im lặng, ôm chặt nàng hơn.

“Ngươi giao ra không thấy hổ thẹn với tổ mẫu Phàn gia sao? Phàn Quy Ngọc... Hành động quá cảm tính!” Giang Lôu Nguyệt giãy giụa, nói với tướng quân, “Tướng quân, ta đi theo ngươi, đừng nghe Phàn đại nhân nói bậy!”

“Tướng quân!” Phàn Thanh nói.

Tướng quân quay đầu hỏi ý Giang Thừa Khura. Người phía sau vuốt ve cằm, tựa như đag nghiền ngẫm, rồi cất lời, “Thả người.”

“Tuân lệnh.”

Binh lính đồng loạt dạt ra hai phía, lưu lại một đường cho hai người rời đi. Giang Lô nguyệt không nói chuyện, im lặng vùi đầu vào ngực Phàn Thanh, vô cùng an tĩnh.

Phàn Thanh ôm nàng lên một chiếc xe ngựa, sau đó hồi phủ.

Vào trong xe ngựa, Phàn Thanh kéo Giang Lô Nguyệt ra sau rồi lấy trong ngực ra một cái khăn tay, lau nước mắt trên mặt nàng, thấp giọng hỏi, “Sao lại khóc?”

Giang Lô Nguyệt cúi đầu, sau đó lắc lắc.

Trong xe ngựa thực yên tĩnh, chỉ có âm thanh đường phố náo nhiệt.

Phàn Thanh đột nhiên cười cười, thanh âm trầm thấp, “Rất hiếm khi thấy người khóc.”

Giang Lô nguyệt cảm giác được đầu ngón tay khô ráo của hắn xẹt qua mặt nàng, vương một chút hơi thở thanh nhuận, thì thầm đầy mê hoặc, “Khóc vì ta?”

Giang Lô Nguyệt ngẩng vạt đầu lên dưới ánh trăng, chớp tai hồng hồng, khóe mắt cũng hồng hồng.

Tầm mắt Phàn Thanh đầu tiên dừng lại ở đôi mắt nàng, sau đó chậm rãi di chuyển xuống môi, dường như muốn nhìn thấu cả tâm can của nàng.

Giang Lô Nguyệt còn chưa kịp phản ứng ngón tay Phàn Thanh đã niết cằm nàng, sau đó khẽ nhấc, hơi thở mát lạnh ập xuống, cánh môi mát lạnh khẽ cụng.

“A...um... Phàn...”

Hôn rất ngây ngô, cũng không thâm nhập, chỉ cọ cọ ở khóe môi nhưng tại thân hình Tống Tương Tư trời sinh mị cốt, vừa đụng một chút đã không tự chủ phát ra tiếng um. Một tay Phàn Thanh chế trụ eo nàng, ôm nàng vào lòng.

Giang Lôu Nguyệt mềm nhũn tựa vào ngực hắn, trong đầu chỉ toàn pháo hoa rực rỡ muôn màu.

Hai người đều hít thở không thông, một lúc sau tách ra, Phàn Thanh dán lên trán nàng, ngón tay xẹt qua cánh môi đỏ tươi.

Con người hắn dịu dàng chiếu lại ánh ngược của Giang Lôu Nguyệt.

Nàng ngậy ra trong chốc lát rồi buồn bực đẩy hắn ra, “Người đừng đánh trống lảng, ta phải về Tống phủ!”

Lúc này xe ngựa dừng lại, Phàn Thanh vén rèm lên nhìn một cái, nói, “Hồi phủ không an toàn, tạm thời người đến chỗ ta đi. Không phải người nói muốn cùng ta gặp tổ mẫu sao, hửm?”

“... Ta không muốn nợ người theo cách này.”

Trầm mặc.

“Trước giờ người nợ ta đủ nhiều, chút này có sao.” Phàn Thanh nói, “Nếu hôm nay không có người, ta cũng sẽ làm vậy.”

“Nói dối.”

“Ừ, nói dối đây, người nguyện ý nghe sao?” Phàn Thanh ôm nàng, “Hồi phủ cùng ta đi, chuyện Giang Thừa Khưa chưa xong đâu, còn cần một chút thời gian nữa.”

Giang Lôu Nguyệt nhìn hắn, vẻ mặt không chút nào giống bộ dáng không thể không chế lúc nãy, dường như vụ việc nơi ngo môn chưa từng phát sinh, vẫn nhàn nhạt như trước. Nàng rũ mắt, sau đó nắm lấy cổ áo Phàn Thanh, hôn hắn.

Rất ngắn ngủi, bất đúng thời điểm hắn sững sờ tách ra, cắn mạnh môi dưới Phàn Thanh rồi xốc rèm lên, bước ra ngoài.

-----oOo-----

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit by Suaa Vũ

Hai người đến không lâu thì Tống Thanh Huyền dẫn theo nha hoàn Như Dệt của nàng xuất hiện.

Giang Lô Nguyệt thầm nghĩ, phụ thân đúng là không cho nàng chút mặt mũi, bộ dạng chỉ mong tiền nữ nhi đi càng sớm càng tốt.

“Phản đại nhân.”

“Tống đại nhân.”

“Tống đại nhân gì, gọi nhạc phụ đi. Nhạc phụ.”

“... Nhạc phụ.”

“Tốt, tốt. Tổ mẫu người đâu?”

“Trong đại sảnh ạ.”

Hai người vừa hàn huyên vừa tiến vào nhà ăn, Giang Lô Nguyệt cạn lời bước theo sau, ngồi xuống, nhìn tổ mẫu Phan Thanh bắt đầu bàn việc hôn sự.

Không phải không có chuyện triều chính nhưng nhà nhiều người, đông tai mắt, không an toàn. Tổ mẫu Phan Thanh muốn nghỉ ngơi sớm nên nửa đường cáo từ, để lại không gian cho hấn và Tống Thanh Huyền.

Thân ảnh vô cùng quen thuộc, là Phương Tập.

Nàng kêu Như Dệt chặn cửa đứng ngoài, khép hai cánh lại rồi mới đi đến bên người hấn, “Sao người lại tự mình tới?”

“Tới xem công chúa có sao không.”

“Không sao đâu.”

“Ta nghe nói hôm nay... Phan Thanh dùng Đan Thư Bạch Mã đổi lấy công chúa điện hạ.”

“Ý người là gì?”

“Công chúa... Người không tin mình bị Phan Thanh giết chết đúng không? Cho dù thần nói đêm đó hấn đã mật đàm với Giang Thừa Khưa nhưng trong lòng người, vẫn không tin?”

“...”

“Kỳ thật người đã có đáp án rồi.”

“Phương Tập, người không nên nói những lời này.”

“... Thần có một tin tốt muốn báo.”

“Chuyện gì?”

“Bệ hạ an toàn, thủ hạ tìm được tin tức. Nhưng người đang bị Giang Thừa Khura không chế, không thể ra chính điện.”

“Rốt cuộc Giang Thừa Khura muốn làm gì?”

“Thứ thần không biết.”

“Tiếp tục theo dõi, nếu muốn gây bất lợi cho Gia Hữu, các người phải liều chết che chở hắn, biết chưa?”

“Vâng.”

“Còn nữa... Tìm chúng cứ Phàn Thanh tạo phản chỗ Giang Thừa Khura đi, xác định là giả. Ta phải bắt được nhược điểm của hắn, chuyện này liên quan trực tiếp đến thắng bại tương lai, không thể sai sót.”

“Công chúa định ở lại Phàn phủ?”

“Tình thế bức bách, tách ra không an toàn.”

“Thần sẽ phái thêm người, đề phòng vạn nhất.”

“Được...”

Bên ngoài bỗng truyền đến âm thanh Như Dệt, “Đại nhân, tiểu thư đã nghỉ ngơi, đại nhân...!”

Cửa phòng “Rằm” một tiếng mở ra, Phàn Thanh chỉ thấy một bóng áo đen lướt qua ngoài cửa sổ. Như Dệt vốn định đuổi theo ngăn hắn lại nhưng bị Phàn Thanh nhốt ở ngoài.

Giang Lô Nguyệt chột dạ, có cảm giác rất giống bắt gian trên giường nhưng nàng và Phương Tập trong sạch tuyệt đối, tính cách hắn cũng không phải gu của nàng nên có thể trực tiếp nói với Phàn Thanh.

“Đại nhân...”

Biểu tình Phàn Thanh không tốt lắm, bước nhanh đến trước mặt nàng, Giang Lô Nguyệt thoang thoang ngửi được mùi rượu trên người hắn,

“Người uống rượu.”

“Ừ, Tổng đại nhân bảo ta uống.” Phàn Thanh có chút mơ hồ nhưng tổng thể vẫn tỉnh táo, “Vừa rồi... là ai?”

“Người của Vật Nhỏ Các.” Giang Lô Nguyệt ăn ngay nói thật.

Phàn Thanh nắm lấy tay nàng, “Có mới nói cũ! Đồ phong lưu!”
Giang Lô Nguyệt: ???

“Người nói lung tung gì vậy, ta có mới nói cũ bao giờ? Lại còn phong lưu?”
Giang Lô Nguyệt cười rộ lên, vươn tay chọc vào ngực hắn, “Ta chỉ thích đại nhân thôi...”
Phàn Thanh mím môi, đưa tay đóng cửa sỏ lại, sau đó khom lưng bẻ nàng lên, ném vào giường, đè xuống.

“Ấy, người định làm gì. Phàn Quy Ngọc, người đừng để rượu che mờ lý trí nha!?” Giang Lô Nguyệt muốn ngồi dậy nhưng lại bị Phàn Thanh ép xuống.

Phàn Quy Ngọc sau khi đè nàng cũng không nhúc nhích, chỉ cọ cọ môi lên cổ.

Giang Lô Nguyệt nào chịu được trêu chọc như vậy, đẩy đầu hắn ra, “Có phải người uống say không?”

Phàn Thanh lắc đầu, có chút đáng thương nhìn nàng.

Giang Lô Nguyệt: Tốt lắm, say đứ đừ rồi.

“Ngồi lên, ta đi nấu canh giải rượu cho người.” Giang Lô Nguyệt tức giận.

“Không ngồi.” Phàn Thanh buồn buồn đáp, “Người đi rồi sẽ không về nữa.”

“Không về thì còn đi đâu?” Giang Lô Nguyệt nghiêng răng cười, “Quy Ngọc ngoan, ta sẽ trở lại sớm thôi.” Nàng đẩy Phàn Thanh ra.

“Chúng ta về nhà được không?”

“Đây không phải nhà sao?” Giang Lô Nguyệt tùy tiện đáp, dẫm chân lên mặt đất.

“Về nhà.”

“Ừ.” Giang Lô Nguyệt quay đầu lại, chỉ thấy Phàn Thanh nửa nằm nửa ngồi trên giường, đôi mắt đang nhìn nàng, có một giọt nước mắt trong suốt chậm rãi lăn trên gò má.

Nàng lập tức mềm lòng, ngồi xuống cạnh hắn, “Người làm gì đó? Nghĩ rằng có thể khiến ta ở lại à?” Dừng một chút, “Được, vậy ta không đi nữa.”
“Về nhà, được không?”

Giang Lôu Nguyệt ôm hấn, cụng cụng vào khoe môi, “Được, về nhà, chúng ta sẽ ở bên nhau cả đời, vĩnh viễn không rời xa.”

“Người nuốt lời thì sao?”

“Người... Ấu trĩ vừa thôi... Được, nếu ta nuốt lời, khi chết sẽ cầu xin Diêm Vương khóa chúng ta lại, ngàn vạn năm nhân gian, mấy chục kiếp luân hồi cũng không rời xa.”

Giang Lôu Nguyệt cho rằng Phàn Thanh sẽ vui vẻ, ai ngờ hấn há miệng cắn vào môi nàng, như là trừng phạt, “Nói lung tung, cứ suốt ngày treo cái chết trên miệng.”

Hai người áp sát nhau, vô cùng thân cận nên Giang Lôu Nguyệt có thể thấy từng sợi lông mi thật dài của hấn, rồi tới chóp mũi, bờ môi...

“Phàn Quy Ngọc, làm sao bây giờ, ta thật sự rất thích người...” Nàng nói. Hô hấp Phàn Thanh cứng lại, chóp tai đỏ bừng, rất giống bộ dáng vừa bị lưu manh đùa giỡn.

Giang Lôu Nguyệt vui đầu trong lòng ngực hấn, thì thầm nói, “Thật ra ta rất hâm mộ Tống Tương Tư, nếu là ta...” Người sẽ không bao giờ động lòng mắt.

Lúc Giang Lôu Nguyệt ngẩng đầu, Phàn Thanh đã khép mắt, hô hấp đều đều, ngủ rồi.

Di chứng say rượu.

Nàng lặng lẽ buông hấn ra, sau đó đứng lên, đẩy cửa ra ngoài, chuẩn bị canh giải rượu cho hấn, khi hấn tỉnh lại chắc sẽ không thoải mái.

“Tiểu thư.” Dương Tang thấy nàng, “Đại nhân...”

“Suyt.” Giang Lôu Nguyệt ý bảo hấn nhỏ giọng rồi kêu Như Dệt canh cửa, kéo hấn ra xa, “Đại nhân nhà người uống say, đang ngủ.”

“VẬY ĐỂ TA PHÂN PHÓ NGƯỜI LÀM...”

“Ta muốn tới phòng bếp, đừng phiền người khác, người dẫn ta đi đi.”

“Được.”

Hai người bước đi trên con đường nhỏ, đột nhiên Giang Lô Nguyệt mở miệng, “Dương Tang.”

“Tiểu thư có gì sai bảo.”

“Người đi theo đại nhân bao lâu rồi?”

“Mười tuổi đã theo ngài ấy, tính đến giờ là sáu năm.”

“Người biết... chuyện Mẫn Nguyệt công chúa và đại nhân không?”

“Hả? Tiểu thư ngàn vạn lần không cần hoài nghi tình cảm đại nhân dành cho người!”

“Không phải hỏi người cái này, đừng gấp. Người không cảm thấy đại nhân rất ghét công chúa sao?”

“Sao có thể!” Dương Tang hô một tiếng, “Ngượng ngùng rồi. Chỉ là, đại nhân tuyệt đối không chán ghét công chúa điện hạ.”

“Sao người lại nói vậy, ta nghe người khác nói, Phàn đại nhân chán ghét nên mới không thành thân cùng công chúa, thậm chí lần ám sát này cũng do đại nhân nhà người làm.”

“Tiểu thư đừng nói bậy! Đại nhân nhà ta sao có thể làm loại chuyện đó! Ngày tháng chỉ ban xuống, người còn cho chúng ta nghỉ một ngày. Còn nữa, vào hôm công chúa bị ám sát, đại nhân nhà ta đổ bệnh, vẫn luôn ốm đau ở giường, sau khi công chúa chết ba ngày mới nhận được tin. Đại nhân khi đó... rất khó chịu.”

“Thật không?” Nếu lời Dương Tang nói là sự thật vậy không phải Phàn Thanh giết nàng.

Tuy đây là lời nói từ một phía nhưng nàng vẫn đâm đầu tin.

Phương Tập nói đúng, thật ra trong lòng nàng sớm có đáp án rồi.

“Thật... Nhưng tiểu thư cũng đừng hiểu lầm, đại nhân nhà ta...”

Giang Lô Nguyệt cười cười, đánh gãy lời nói của hắn, “Ta không để ý đâu, bên kia là phòng bếp à?”

“A, đúng vậy.”

...

“Vương gia.”

Giang Thừa Khư gạt đầu, cởi áo choàng bên ngoài ra, “Phu nhân đâu?”

“Ôn đại phu tới, đang khám trong phòng.”

“Ừ.” Giang Thừa Khư đứng đợi bên ngoài, chờ ôn đại phu ra, sau đó cùng đi vào viện, “Ôn đại phu, thế nào rồi?”

“Phu nhân... chỉ sợ không còn nhiều thời gian, cùng lắm là nửa tháng.”
“Không có cách khác sao?”

“Trừ phi là linh đan dược liệu, bệnh phu nhân đã tích lâu ngày thành thật, thuốc và châm cứu không thể cứu vãn được nữa. Tình thế khó lòng xoay chuyển.”

“Đại phu vất vả rồi, để ta sai hạ nhân đưa ngài ra ngoài.”

Ôn đại phu khom lưng rời đi.

Giang Thừa Khưa nhìn cửa phòng, trên mặt nặn ra một nụ cười, tiến vào.

“Người đến rồi.” Lương thị đang ngồi trên giường thấy hắn bèn cười cười,

“Ôn đại phu nói gì với người?”

Giang Thừa Khưa ngồi xuống cạnh nàng, tự nhiên cầm tay, “Nói thân thể phu nhân đang tốt lên, nếu cẩn thận điều dưỡng sẽ không quá quan ngại.”

Lương thị rút tay về, đẩy nhẹ hắn, “Là phu thê mà người không thật lòng. Thân thể ta thế nào, chẳng nhẽ ta không biết?”

“...”

“Người trả lời ta đi, ta còn mấy ngày. Có thể... đi hết năm nay không?”

“Có thể, sao không thể chứ.”

Lương Thu Đồng thở dài nhẹ nhõm, “Tốt rồi, nếu không thể ở cạnh người nốt năm nay, cả cuộc đời ta sẽ vô cùng áy náy.”

“Nàng cũng biết áy náy!” Giang Thừa Khưa không dám nhìn nàng, sợ để lộ khóe mắt ươn ướt, “Lương Thu Đồng, ta phát hiện lá gan nàng rất lớn, lúc trước che chở cho tiểu tử Phàn Thanh kia, nay lại muốn rời xa ta!”

Lương Thu Đồng mặc áo đơn, chống tay trái xuống đệm, từ từ ngồi dậy,

“Lớn vậy rồi mà còn khóc, chờ ngày ta đi, người không được khó đâu đấy.”

“Ai khóc chứ.”

“Nhà ta dễ khóc.” Lương Thu Đồng cười cười, lau khô nước mắt trên mặt hắn, “Tương công, năm nay chúng ta đi xem hội đèn lồng đi.”

“Được, đều nghe theo nàng.”

“Ta nhớ lúc chúng ta quen biết nhau, là tết nguyên tiêu. Khi đó ta chạy từ trong nhà ra, đụng vào người, lúc ấy vẫn còn là một thằng nhóc, còn nói với ta...”

“Tiểu thư, ghim cài đầu ròi này.”

“Đúng vậy, cảnh giác của ta vô cùng cao nên trực tiếp chạy đi, người còn cất công đuổi theo, nghiêm túc nói, “Tiểu thư, ghim cài đầu của người.” Ta nói, được ròi, của ta đây.” Lương Thu Đồng nói xong, trên gương mặt thanh tú nở một nụ cười hoài niệm.

Giang Thừa Khưa nhìn Lương Thu Đồng tươi cười, khóe môi cũng không tự chủ cong lên, “Nàng rõ ràng là một cô nương trầm ổn, sao có thể vút đờ bừa bãi.”

“Bằng không, người cũng không nhặt được túi tiền của ta, sao có thể quen biết. Đúng ròi, ngày đó chúng ta trốn đi chơi, ngựa thì chạy mất, người còn không mang theo thị vệ.”

“Sao có thể quên chứ, trời đổ mưa thật to nên ta phải trốn trong sơn động, sau đó...”

“Nói tiếp đi.” Lương Thu Đồng cười, ôm tay hắn.

“Ta hỏi nàng, có thể hôn không? Nàng bèn gật đầu.”

“Không lâu sau, người tới cửa cầu hôn.”

“Đúng vậy.”

“Có dễ dàng quá không, người từng hỏi hận chưa đây? Thành hôn với ta ấy.”

“Chưa bao giờ.”

Lương Thu Đồng ngồi dậy, nhìn vào mắt hắn, “Thật chứ?”

“Thật.”

“Dù người hỏi hận ta cũng không trách người đâu.”

“Sao ta hỏi hận được... Lương Thu Đồng, một nàng quá đi.” Giang Thừa Khưa đưa tay cụng vào mặt nàng, nhẹ nhàng luyến tiếc xoa xoa, “Đồ nữ nhân độc ác.”

-----oOo-----

Chương 10

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit by Suaa Vũ

“Đại nhân, động thái lần này của Nhiếp Chính Vương chắc chắn có liên quan tới nội gián bên ta.” Một người thị vệ cầm đầu quỳ trước mặt Phàn Thanh, “Huynh đệ bọn ta đều trước giờ như một, hẳng là... Người không rõ ràng danh tính.”

Giang Lô Nguyệt cảm thấy ánh mắt hẳng lướt qua người mình, lập tức hiểu ra hoài nghi rơi vào nàng.

Nếu hôm qua Phương Tập tới bị Phàn Thanh phát hiện, giờ trăm miệng cũng khó biện giải.

Phàn Thanh nói, “Có hay không tra sẽ rõ. Các người lui xuống trước đi.”

“Đại nhân, ngàn vạn lần không được bị yêu nữ che mờ lý trí.”

Giang Lô Nguyệt không hiểu, sống hai đời rồi mà sao cái danh yêu nữ này vẫn luôn chụp lên đầu nàng.

“Người muốn làm loạn à?” Phàn Thanh mở miệng.

“Chỉ mong người bình an.”

“... Dương Tang, đưa Tống tiểu thư vào phòng chờ ta.”

“Vâng.”

Giang Lô Nguyệt lo lắng liếc nhìn Phàn Thanh một cái, bước theo Dương Tang. Dương Tang cũng không vào hẳng trong thư phòng, chỉ gác bên ngoài.

Thư phòng Phàn Thanh gọn gàng, trên bàn bày giấy tờ công văn, đối diện là giá sách chỉnh tề. Trong không khí còn có mùi đàn hương nhàn nhạt, thật dễ chịu.

Nàng vòng qua án thư, tùy ý cầm một tờ giấy lên xem, lật qua lật lại.

Là bài thơ nàng làm khi ở Khúc Thủy Lưu Thương.

Đọc đến dòng “Phong tuyết hầu nhân quy.”, trong lòng nàng thâm kinh ngạc, nét chữ Giang Lô Nguyệt rất quen thuộc với Phàn Thanh, khi thấy tờ giấy này, hắn đã nghĩ gì?

Cẩn thận nhớ lại... nàng còn có thể lấp liếm, trên thế gian này nhiều người như vậy, giống nhau một chút là chuyện bình thường rồi tiện miệng chối bay chối biến...

A, đó là...?

Giang Lô Nguyệt ngơ ngẩn rút tờ giấy Tuyên Thành hơi ngả vàng từ đồng giấy tờ trắng tinh mới cồng kia ra, bề mặt in chìm hình kim trúc, là loại đặc biệt của Hoàng thất. Chữ viết bên trên đều đã phai mờ nhưng vẫn có thể nhìn ra từng dòng văn tự yếu điệu.

Kinh môn sở tiêu đoản

Hàn ý thức lệ vi

Hải đường lạc trần khứ

Phong tuyết hầu nhân quy.

Đây... Đúng là tờ giấy lần đó nàng tiện tay viết, giờ lại xuất hiện trên bàn Phàn Thanh.

Mọi đáp án đều phơi bày trước mặt nàng, tình cảm cuộn cuộn ập đến khiến nàng luống cuống mê mang.

Hoảng loạn, ngơ ngác, thậm chí muốn chạy trốn.

Nàng không biết Phàn Thanh rốt cuộc thích ai, Giang Lô Nguyệt hay Tống Tương Tư. Trước nay hắn vốn chán ghét nàng mà, ám sát đến cùng có phần của hắn không, thân phận thật sự của nàng... Nếu hắn biết nàng vốn là Giang Lô Nguyệt, tại sao không cho nàng biết. Tại sao còn nói thích nàng. Tại sao còn muốn bàn chuyện hôn sự. Trước kia hắn... rõ ràng không thích nàng.

Cửa bị đẩy ra.

Giang Lô Nguyệt vội đề tờ giấy Tuyên Thành trong tay xuống, không dám ngẩng đầu lên.

Bước chân sau lưng ngày càng gần, sau đó dừng lại trước mặt nàng.

Hai người không mở miệng, dường như im lặng có thể giải quyết tất cả mọi chuyện.

Giang Lô Nguyệt xoay người muốn bỏ đi, Phàn Thanh lại nắm chặt tay nàng, lực đạo rất lớn, trầm giọng kiên quyết nói, “Không được đi.”

“Người nói không đi là ta phải không đi sao?”

“Người đi rồi, sẽ về đâu?” Phàn Thanh nói, “Lần này cũng không định trở về?”

“Người là ai chứ, đừng quản nhiều như vậy.” Giang Lô Nguyệt hung hăng vùng ra.

Phàn Thanh kéo nàng lại, sau đó ôm chặt nàng, ép lên án thư lộn xộn, khiến giấy tờ mực bút lạch cạch rơi xuống đất.

“Giang Lô Nguyệt.” Hấn nói.

Kỳ thật cái tên này đối với nàng, đối với hấn đều vô cùng quen thuộc nhưng Phàn Thanh lặng lẽ nhả từng chữ, dường như đợi đáp án của nàng.

Giang Lô Nguyệt im lặng, đột nhiên thấy tử thân, khóe mắt bắt đầu ươn ướt, nhanh chóng thấm đẫm khuôn mặt.

Nàng hung hăng đập mạnh vào cánh tay Phàn Thanh, “Láo xược!”

“... Thích nàng. Dù là quá khứ, hiện tại hay tương lai, ta đều thích nàng.”

“Vớ vẩn, ai mà tin được!” Giang Lô Nguyệt dùng sức, “Chống mắt nhìn ta cứ lao đầu vào thích người có phải rất vui hay không! Nếu không phải hôm nay ta thấy được, người còn định giấu đến khi nào! Hiện tại tương lai gì chứ, rõ ràng thật vớ vẩn...”

Phàn Thanh cúi đầu, chặn ngang lời nói của nàng, áp môi xuống, lực đạo vô cùng lớn, dường như muốn khảm Giang Lô Nguyệt vào lòng. Đầu lưỡi xâm lược đảo qua khoang miệng nàng, sau đó triền miên cuốn lấy, ngang ngược đoạt hết không khí.

“Này... Phàn Quy Ngọc, người... ưm...”

Giang Lôu Nguyệt cảm thấy đái lưng của mình buông lỏng, mới phát hiện Phàn Thanh đang lặng lẽ kéo ra. Ngón tay nàng cũng vô thức túm lấy vạt áo hần, nhanh chóng trượt xuống.

“Người biết khi nào?”

“Khúc Thủy Lưu Thương.”

“Khi đó... đã biết rồi...?!”

“Ừm...” Giọng mũi trầm khàn vương vấn quanh tai Giang Lôu Nguyệt, khiến cõi lòng nàng tê dại.

“Không phải người... không tin...” Giang Lôu Nguyệt hít một hơi, “Quý thần sao?”

Phàn Thanh hơi nhôm dậy, duỗi tay cởi áo ngoài của mình, sau đó tới đái lưng, “Vì là nàng, nên ta tin.”

Giang Lôu Nguyệt duỗi tay chống lấy lồng ngực đang dần hạ xuống,

“Vậy... Người thích ta từ khi nào?”

“Rất sớm.” Phàn Thanh rũ mắt, “Rất rất sớm.”

“Rất sớm hả?”

“Mơ ước điện hạ, là thần có lỗi.”

Giang Lôu Nguyệt hừ một tiếng, “Biết là có lỗi sao giờ vẫn làm.”

“Tại thần thích người từ nhỏ, rất thích, còn có ý đồ phạm thượng...”

“...” Giang Lôu Nguyệt không nghĩ Phàn Thanh có thể nói ra mấy lời không biết xấu hổ như vậy, ho khan vài tiếng, “Vậy có gì khi biết sẽ thành thân với ta, người muốn chạy trốn.”

“...”

Ngón tay Giang Lôu Nguyệt chọc chọc vào ngực hần, “Ngạo kiêu quá!”

“Ta tặng nàng trâm cài, nàng nhận được không?”

“Trâm cài nào?”

“Trâm cài nạm ngọc...”

“Đựng trong một cái hộp màu đen đúng không? Hóa ra là của người à, ta còn tưởng Gia Hữu nhận rồi tiện tay tặng. Lúc đó thấy cái hộp vừa đen vừa xấu, ta chưa mở ra đã vứt sang một bên rồi. Người đừng nhìn ta thế, cô nương nhà người ta toàn dùng trâm cài dát vàng, mang cái đó không nặng sao?”

“...”

“Sao người còn trốn? Trốn gì chứ?”

“Khi đó ta chỉ nghĩ, liên quan đến ta cũng không tốt đẹp gì, Giang Thừa Khưa như hồ rình mồi, thấy ta dính dáng đến hoàng thất nào có thể khoanh tay đứng nhìn.

“Âm sát đều do hấn?”

“Ừ. Hôm đó ta đến nhờ hấn, ai ngờ hấn lại hạ độc ta, lúc ta tỉnh lại nàng đã...”

“Ngươi lặp lại lần nữa.”

“Cái gì.”

“Câu thích ta đó.”

“... Thích nàng. Dù là quá khứ, hiện tại hay tương lai, ta đều thích nàng.”

“... Thích ngươi. Dù là quá khứ, hiện tại hay tương lai, ta đều thích ngươi, Phàn Quy Ngọc.” Giang Lô Nguyệt cười rộ lên.

Phàn Thanh sững sốt.

Giang Lô Nguyệt ghé sát vào lỗ tai hấn, thì thầm, “Rất thích ngươi.”

Thân thể Phàn Thanh lập tức căng chặt.

Ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng Dương Thanh, “Đại nhân, lão phu nhân gọi người ra ăn cơm.”

Giang Lô Nguyệt phảng phất dường như chưa từng nghe được lời này, ngón tay thon dài lướt trên quần áo hấn, ngoài miệng nghiêm túc nhưng động tác rất không thành thật, “Đại nhân, ban ngày ban mặt hoang dâm không tốt đâu.”

Nói xong, trong miệng bất giác um một tiếng.

Trước kia, nàng cũng không ngờ mình lại thành cái dạng này nhưng tại Tống Tương Tư trời sinh mị cốt, Giang Lô Nguyệt cũng xem sách vở thoai bản nên kinh nghiệm dày dặn, trêu chọc hấn dễ như trở bàn tay.

“Đại nhân?”

“Tới đây.” Phàn Thanh lãnh đạm nói, ít một hơi, kéo quần áo lại cho Giang Lô Nguyệt, sau đó đưa tay chỉnh đốn đai lưng.

“Cứ đi vậy à? Đại nhân.”

“Ừm.” Phàn Thanh nhanh chóng mặc quần áo, rất thích hợp với hình tượng công tử làm xong bèn chạy lấy người. Nhưng hắn là một mỹ nam vô cùng có nghị lực, bị nàng trêu chọc đến dạng này vẫn có thể ẩnh nhẩnh đứng lên, “Chính sự quan trọng, còn chưa giải quyết xong chuyện nội gián.”
“Trong lòng ngươi có đáp án rồi?”
“Ừm.”

Giang Lôu Nguyệt không chút nghi ngờ hắn, gật gật đầu mở cửa ra. Dương Tang ôm kiếm đứng ngoài, thấy thư phòng bừa bộn nhưng quần áo hai người vẫn chỉnh tề bèn chần chừ mở miệng, “Đại nhân, có cần người đến quét qua không?”

“Không cần, ăn tất niên trước đã.” Phàn Thanh nói, sau đó cầm tay Giang Lôu Nguyệt tiến về phía phòng ăn.

Dương Tang: Sao ta bỗng có linh cảm đại nhân muốn giết người diệt khẩu???

...

“Ta nghe nói hôm nay có người làm loạn?” Lão phu nhân đã hơn tám mươi tuổi, khoác bên ngoài chiếc áo đỏ rực, nhìn có vẻ phá lệ hài hòa.

“Vâng.”

“Tôi nay người đến từ đường quỳ một đêm đi, biết không?”

“Vâng.”

Giang Lôu Nguyệt vừa nghe đã nóng nảy, “Lão phu nhân, không phải Phàn đại nhân sai, để ta quỳ được rồi. Không quỳ trong từ đường, ta có thể quỳ ngoài cửa.

Phàn Thanh cong môi, “Đây không phải trừng phạt mà là làm cho người khác xem, đương gia chủ đã quỳ từ đường, giờ ai dám nghị luận.”

Lão phu nhân mở miệng, “Về sau Tổng tiêu thư sẽ là người quản cái nhà này, giờ mà quỳ thì còn gì uy nghiêm?”

“Là ta suy nghĩ thiếu chu toàn, chút ta đến thăm người.” Giang Lôu Nguyệt nhỏ giọng nói.

“Tổ mẫu, để ta đi.” Phàn Thanh đứng dậy cáo từ.

“Được, Trương Tư, nếu người mệt mỏi cũng lui trước đi.” Lão phu nhân nói.

“Ta có chuyện muốn nói với người.”

“Lại đây ngồi.” Lão phu nhân vỗ vỗ chỗ trống cạnh mình.

Giang Lô Nguyệt cười cười, bước qua, “Tổ mẫu...”

“Có phải người muốn nói đến chuyện Đan Thư Bạch Mã ngày đó không?”

“Vâng, nếu không vì vậy, Quy Ngọc cũng không... Ta rất xin lỗi Phàn gia, lão phu nhân nếu muốn mắng ta thì cứ mắng...”

“Vớ vẩn, sao lại tự trách mình.” Lão phu nhân lắc đầu, “Ta nhìn Quy Ngọc từ lúc nhỏ đến lớn, Đan Thư Bạch Mã ban cho hắn nên giờ hắn dùng, cũng không có gì không ổn, người không cần tự trách mình. Còn nữa, người không tin Quy Ngọc có thể bảo vệ Phàn gia sao?”

“Không phải, ta...”

“Được rồi, chính người cũng tin hắn mà. Đừng nghĩ nhiều nữa. Từ nhỏ Quy Ngọc đã cô độc, giờ đây hắn vui vẻ không phải tốt sao?”

“Tổ mẫu nói đúng, ta hiểu rồi.”

“Tốt, tốt, tới đây ta cho người tiền mừng tuổi, đây là phần của Quy Ngọc. Còn bát chè sen này nữa, nó vốn rất thích, người mang qua nhất định nó sẽ vui vẻ.”

“Chè sen?”

“Ừ, là món tử của mẹ nó.”

“Tổ mẫu nghỉ sớm đi, ta cáo từ.”

...

Khi Giang Lô Nguyệt xách hộp đồ ăn vào Phàn Thanh đang quỳ gối ở từ đường, lưng thẳng tắp.

“Ta đến rồi.”

“Sao không mặc nhiều một chút? Từ đường âm lãnh, cẩn thận cảm lạnh.”

“Không phải ta nhích gần người là được sao?” Giang Lô Nguyệt nói,

“Phàn Quy Ngọc hà hơi phù phù.”

“Đây là từ đường, người đừng hô nháo.”

“Vậy người vừa nãy đề lên người ta thổi thổi là ai?”

“Giang Lô Nguyệt!” Phàn Thanh giơ tay muốn che miệng nàng.

Giang Lô Nguyệt cười cười trốn tránh, sau đó bỏ nhào vào ngực hắn, “Đói bụng chưa? Ta mang đồ cho người nè.”

Phàn Thanh mở nắp hộp đồ ăn, ngăn người, “Đây là...”

“Chè sen đó. Người nếm thử đi, không bằng mẹ người làm nhưng cũng ngon lắm á.”

Phàn Thanh cầm thìa, ăn một ngụm, sau đó buông xuống.

“Không ngon à?” Giang Lôu Nguyệt nhỏ giọng hỏi.

“Không, rất ngon.” Phàn Thanh lắc đầu, “Khi ra còn nhỏ, lúc mẫu thân qua đời còn hứa sẽ cho ta ăn chè sen. Từ đó về sau, ta đều lên chuồng ra ngoài ăn thử nhưng không phải hương vị kia. Nhà nào trong kinh thành cũng vậy. Ta còn nhớ, hôm ấy trời đã khuya, ta vẫn quyết tâm chờ một đầu bếp nổi tiếng. Đến tận khi phụ thân tìm ra ta đã đến giờ giới nghiêm, chúng ta cùng ngồi xuống ăn nhưng đáng tiếc, không phải hương vị đó. Không lâu sau, phụ thân cũng âu sầu mà mất, ta không ăn chè sen nữa. Chuyện xưa rồi.”

Dường như đây là lần đầu tiên Giang Lôu Nguyệt thấy hắn nói một tràng dài như vậy.

“Hương vị này không giống mẫu thân làm nhưng tình cảm lại rất giống.”

“Người muốn ăn, về sau ta sẽ làm cho người.”

“Được.” Phàn Thanh buông chén xuống, khoe môi lộ ra ý cười nhàn nhạt.

“Để ta kể người chuyện lúc cha mẹ ta mất.”

“Ừm.”

Giang Lôu Nguyệt dựa nửa người vào vai hắn, “Ta còn nhớ rõ chàng vạng hôm đó, ta còn đang chơi trong sân cùng Gia Hữu, hắn vừa làm xong bài tập người giao. Mẹ ta bỗng chạy từ cung ra, ôm chặt chúng ta nhét vào thiên điện, Gia Hữu bắt đầu khóc, mẹ ta bèn đỡ dành hắn và nói với ta, “Lôu Nguyệt, dù có chuyện gì cũng tuyệt đối không được ra ngoài, biết chưa?” Ta hoảng loạn gật đầu. Sau đó mẹ ta khóa cửa lại nhưng qua khe hở, ta vẫn có thể nhìn được chút chuyện ngoài kia. Giang Thừa Khưa tiến vào, ép cha ta giao đan dược ra nhưng cha ta cự tuyệt nên hắn nổi điên, nói sẽ giết ta và Gia Hữu. Mẹ ta lập tức xin lỗi, nói nếu không phải Lương thị vì ta, nàng sẽ không nhiễm bệnh. Đan dược đó là bảo vật hộ quốc, không thể giao ra. Phu thê hai người nguyện ý... Lấy chết tạ tội. Chỉ mong Giang Thừa Khưa buông tay, tha cho chúng ta một đường sống. Gia Hữu khi đó không khóc, rất ngoan, mặc do mùi máu tươi bên ngoài nồng nặc đến mấy, hắn cũng chỉ nắm chặt tay áo ta, không nhúc nhích. Qua một đêm, mới có thị vệ phát hiện ra thi thể cha mẹ ta và Gia Hữu.”

“Sợ à?”

“Sao có thể không sợ được, lần đầu tiên thấy người chết, còn là cha mẹ ta. Khi đó ta bèn thề, muốn Giang Thừa Khura chết không được tử tế. Ai ngờ khi Gia Hữu đăng cơ lại bị hắn cản trở, ta chưa báo thù được đã chết.”

“Thúc thúc là người tốt.”

“Ừ, bọn họ quá thiện lương, cha ta không thích hợp với ngôi vị đó vì thế ông nội ta mới đưa Giang Trọng Thanh lên ngôi.”

“Thiện lương vô tội.”

“Ừ, nên họ mới mất sớm vậy...”

“Lâu Nguyệt, chúng ta dập đầu lạy cha mẹ đi, tang kì đã qua ba bốn tháng, hôm nay đã bái, cũng có ý nghĩa nhất định tương đương với bái đường.”

“Được.” Giang Lâu Nguyệt ngồi thẳng dậy, trịnh trọng dập đầu, “Cha, mẹ, con trai hai người đã bị con bắt cóc, con sẽ cố sinh một hài tử để báo đáp hai người.”

“Nghiêm túc!” Phàn Thanh ho khan vài tiếng.

“Ta rất nghiêm túc, từng câu từng chữ đều thật lòng.” Giang Lâu Nguyệt cười.

“Cha, mẹ, đây là người con thích, rất thích, thích rất lâu, hôm nay con mang nàng đến ra mắt hai người, hi vọng hai người trên trời linh thiêng có thể chúc phúc cho chúng con.”

“Quào, trịnh trọng quá đi.”

“... Sao có thể hồ nháo giống người được.”

Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng pháo giòn tan, hết cái này đến cái khác.

“Phàn Quy Ngọc! Tân niên vui vẻ! Chúc người vĩnh viễn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, sống lâu trăm tuổi, phúc thọ đời đời... Còn có, một đêm lên hương!” Giang Lâu Nguyệt cười khanh khách, mặt mày xán lạn như chứa cả dải ngân hà, ôm chặt cánh tay hắn, “Người cũng nói đi, linh lắm đó.” Phàn Thanh đưa tay điểm nhẹ lên mũi Giang Lâu Nguyệt, đợi cho tiếng pháo ngoài cửa dừng bớt mới mở miệng, “Bình an, hạnh phúc.”

-----oOo-----

Chương 11

Nguồn: EbookTruyen.Net

Edit by Suaa Vũ

“Người quý cả đêm, không đau sao?” Giang Lô Nguyệt bị Phàn Thanh nắm tay kéo thẳng vào phòng ngủ.

“Đau.”

“Sao người còn đi nhanh như vậy!”

“Đề lên giường nàng xoa xoa cho ta!”

“?!”

Chủ nhà gấp không chờ nổi nhanh chóng đóng sầm cửa lớn.

Phàn Thanh ôm Giang Lô Nguyệt lên giường, sau đó kéo rèm cái xoẹt.

Không biết qua bao lâu, cùng với một tiếng gập nhẹ, hắn dừng lại, rời khỏi người nàng, “Ta ôm nàng đi tắm.”

“Không cần, mệt.” Giang Lô Nguyệt mệt đến nỗi đầu ngón tay cũng không muốn nhấc, nằm nhoài trên giường.

“Không khó chịu à?”

“Ồ...” Giang Lô Nguyệt đã lâm vào trạng thái nửa hôn mê.

Phàn Thanh thở dài một hơi sau đó bế nàng lên, tiến đến bồn gỗ bên cạnh rồi bỏ xuống. Cả người Giang Lô Nguyệt mềm nhũn không xương, sống lưng trượt dài ngập trong nước, chỉ nhếch chòm tóc lên một chút, là cô nương đầu tiên có khả năng chết đuối khi tắm. Phàn Thanh đành ngồi vào, tự mình tắm rửa cho nàng.

...

“Đại nhân.”

“Mấy giờ rồi?”

“Sắp đến giờ Dậu, ngài định bỏ cơm sao?”

“Nói nhỏ thôi, nàng còn đang ngủ.”

Dương Tang: “... À, đúng rồi, Lưu công tử tới.”

“Đề ta ra, kêu nha hoàn của Tống tiểu thư vào đi.”

“Vâng.”

Phàn Thanh sửa lại tay áo, rời khỏi phòng ngủ, tiến đến nơi tiếp khách.

“Quy Ngọc.”

“Ừ.”

“Sao người vui vẻ thế, có chuyện gì à?”

“Vừa thành thân xong.”

“Thành thân?!” Lưu Thừa Kinh nhảy dựng, “Khi nào thế, sao ta không biết?!”

“Sau tang kì, bái thiên địa rồi.”

“Động phòng đâu? Đã động phòng chưa?” Lưu Thừa Kinh hỏi dồn.

“...”

Lưu Thừa Kinh ngẩn người, lập tức cười rộ lên, “Khó trách khó trách, tảng đá ngàn năm cũng nở hoa rồi.”

Phàn Thanh không đáp, lẳng lặng ngồi một bên uống trà.

“Cùng nha đầu Tông gia kia?”

“Ừ.”

“Nha đầu đó lớn lên quả thật xinh đẹp, nếu không phải người nhìn trúng ta sợ là...”

Phàn Thanh chậm rãi quay đầu, liếc y một cái.

“Ai da, Quy Ngọc, sao ta có thể không hiểu đạo lý vợ bạn không thể đụng chứ?”

“Hừ.”

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, ta mang theo một đứa trẻ, người xem được chưa.”

Phàn Thanh ngược mắt, nhìn cậu nhóc bước ra từ bình phong.

“Ánh mắt người không tồi, giao cho người giải quyết đó. Chuyện này chỉ hai người chúng ta biết, chú ý một chút.”

“Sao, còn chưa bắt được nội gián hả?”

Phàn Thanh lắc đầu, “Sợ có người thứ hai.”

“Hiểu rồi, vẫn là người nghĩ xa, ta ở lại ăn cơm nhé?”

“...”

“Rồi rồi, đi luôn đây. Huynh đệ dùng xong rồi vứt, không làm phiền hai người ân ái ngọt ngào nữa.”

“...”

Lưu Thừa Kinh cầm quạt xếp, mắng, “Lòng lang dạ sói.”

Mùng tám.

Nhiếp Chính Vương Giang Thừa Khưa đem binh xâm chiếm hoàng cung, dùng sinh mệnh bệ hạ uy hiếp Lục Khanh mở bảo khố, lấy đan dược.

Văn Đan, có thể chấp nối bạch cốt của người chết, là đan dược hiếm có khó tìm.

Khi Phàn Thanh đuổi tới, người của Giang Thừa Khưa đã vây kín chính điện, bên cạnh là đám người Thái Y Viện.

“Văn Đan là đan dược hộ quốc, chúng ta còn chưa thấy bệ hạ, không thể đồng ý.”

“Đại nhân thật là.” Giang Thừa Khưa nói, sai người mở cửa, đưa Lục Khanh vào.

Cửa lớn khép lại.

Lập tức, đao kiếm lóe lên, chống sau lưng bọn họ.

“Giang Thừa Khưa, ngươi làm gì vậy!” Lý đại nhân run rẩy nói.

“Thỉnh đại nhân giao chìa khóa ra, không ta sẽ không khách khí.”

Phàn Thanh lãnh đạm đứng đó, nghe được lời này, mở miệng, “Văn Đan là bảo vật hộ quốc, chúng ta nào phải người quyết định?”

Giang Thừa Khưa ôm tay cười lớn, “Thế à? Người đâu, mang bệ hạ vào.”

Hai thị vệ gắt gao đè chặt tiểu hoàng đế, kè dao trên cổ.

“Giang Thừa Khưa! Ngươi làm phản!” Lý đại nhân run rẩy, “Chuyện Mẫn Nguyệt công chúa ta có thể một mắt nhắm một mắt mở cho qua nhưng ngươi tuyệt đối không được làm bệ hạ bị thương!”

“Ta chỉ cần Văn Đan, cho ta Văn Đan, ta sẽ đi.” Giang Thừa Khưa nói, “Vốn định đoạt lấy ngôi vị này trước rồi mới đến đan dược kia, xem ra không kịp rồi.”

“Ngoại trừ chân long thiên tử, không ai có thể quyết.” Một quan Khanh khác lên tiếng.

“Được... Được... Chân long thiên tử là mạng, mạng người khác không phải mạng chắc?!” Biểu tình Giang Thừa Khưa có chút dữ tợn, tay phải cầm chủ thủ, tiến tới trước mặt quan Khanh, dán lên cổ hắn, “Giao chìa khóa đây!”

“Giang Thừa Khưa, mọi việc đều phải có chừng mực.” Phàn Thanh nói.

“Có chừng mực? Có chừng mực thì được gì chứ? Nếu hôm nay ta không lấy được Văn Đan, Thu Đồng sẽ chết! Ngươi biết không!” Giang Thừa Khura giận giữ rống lên.

“Lương phu nhân?” Phàn Thanh ngây người.

Giang Thừa Khura xem nhẹ nghi hoặc trong lời hắn, quay đầu nói với Lục Khanh, “Đại nhân, ta không cần gì hết, chỉ cần Văn Đan, lấy xong Văn Đan sẽ đi, cái danh Nhiếp Chính Vương này cũng không cần nữa. Cầu xin ngươi.”

Phàn Thanh chỉ thấy hai chân Giang Thừa Khura run rẩy, sau đó quỳ thụp xuống.

Một vị quan văn có chút do dự, “Này...”

“Lương phu nhân... Là trúng độc Trần Như khi đó?” Phàn Thanh hỏi.

Giang Thừa Khura ôm đầu gồi, có chút run rẩy, “Là lúc Giang Trọng Thanh còn cầm quyền, vì để áp chế phụ vương, ta và đại ca đã yêu cầu đưa thê tử vào cung. Tàu tử khi ấy đang mang thai, Thu Đồng bèn nói... để nàng tự đi. Sau vụ việc Ngự Hoa Viên, vì ra mặt giúp ngươi nên nàng bị Trần Như nhắm tới, lén lút hạ độc, ngày qua ngày, không chỉ tước đi khả năng thụ thai mà còn cắt giảm cả thọ mệnh, đợi khi chuyện thành đã không thể cứu vãn. Nhưng nàng vẫn luôn kiên trì, giờ... vô pháp rồi.”

Hắn đột nhiên nghĩ đến gì đó, nói, “Thu Đồng đã cứu ngươi, vì ngươi chịu độc, ngươi giao chìa khóa ra đây, được không?”

“Sao lại giết đại ca và tàu tử?” Phàn Thanh hỏi.

“Cái gì, tiên vương cũng là ngươi...” Lý đại nhân cả kinh nói.

“Không phải ta giết, là bọn họ tự nguyện... Khi đó ta uy hiếp họ, họ không những không khai mà còn rút dao tự vẫn, ta không kịp ngăn cản...”

“Vậy còn thái y? Sao ngươi không gọi thái y? Khi phát hiện thi thể Thánh Thượng đã lạnh ngắt!”

“... Vì ta hận! Ta hận, nếu không phải tại bọn họ, Thu Đồng đã không biến thành cái dạng này! Ta hận, ta rất hận, thế nào!”

“Tại sao ngươi lại sát hại Mẫn Nguyệt công chúa?”

“Tại nàng quyết tâm muốn tra rõ chuyện Hộ Bộ, nếu ta không ngăn nàng, toàn bộ kế hoạch sẽ đổ vỡ!” Giang Thừa Khưa nói, “Người chết đã chết, là do ta, là ta sai, Thu Đồng đã làm gì chứ! Nàng đã thiện lương bảo vệ người, là sai sao, hả?!”

Phản Thanh không đáp.

Về tình về lý, về công về tư, chìa khóa này đều không nên giao cho Giang Thừa Khưa.

Về tình về lý, về công về tư, Lương Thu Đồng không sai.

Có thể đi trách ai được?

Tội nhân chân chính đã sớm chết mục, người thiện lương cũng mất, vòng qua vòng lại, thành một vòng luân quần không hồi kết.

“Được, các người đều không muốn cho ta, phải không?” Giang Thừa Khưa bò dậy, đi đến trước mặt Hoàng Thượng, “Ta sẽ giết hẳn, rồi xem cuối cùng Văn Đan sẽ rơi vào tay ai!”

“Giang Thừa Khưa!” Các quan khanh đều đồng loạt kêu lên, “Người bình tĩnh!”

Đột nhiên, thân ảnh tiểu hoàng đế khẽ động, rời khỏi tay thị vệ, rút đao bên hông hẳn ra, kề lên cổ Giang Thừa Khưa, nói với Phản Thanh, “Đại nhân, xử lý thế nào đây?”

Cửa lớp lập tức bị đẩy tung, kiếm sĩ mặc áo bạc xông vào, thành thạo tước đi vũ khí của thị vệ Giang Thừa Khưa, ôm quyền hướng Phản Thanh, “Đại nhân.”

“Giải xuống, để lại Giang Thừa Khưa cho ta.”

“Vâng.”

Mọi người đồng loạt lui ra.

Giang Thừa Khưa hiển nhiên không thể tin, tất cả những gì mình dày công bày bố lại hủy hoại trên tay Phản Thanh, “Người đã sớm có kế hoạch?!”

“Đúng vậy.”

Đã sớm sắp xếp người ngoài điện thủ, kêu Lưu Thừa Kinh tìm người có điện mạo hao hao Hoàng Thượng, chỉ chờ Giang Thừa Khura lên tiếng nhận tội đưa ra bằng chứng tham ô, dứt điểm hạ gục hẳn.

Giang Thừa Khura gục đầu xuống, “Thu Đồng phải làm sao, phải làm sao bây giờ?!”

“Vậy khi người giết công chúa, người đã từng nghĩ đến cảm nhận của ta chưa?” Phàn Thanh nói, “Người chưa từng nghĩ đến, cảm giác đau khổ và bất lực tột cùng đó xảy ra trên người người khác, sẽ thế nào à?”

“Ta...”

“Lương phu nhân chắc không biết chuyện người làm đi, người làm vậy khác gì Trần Như, Giang Trọng Thanh chứ. Thế gian này không có linh đan dược liệu, tất cả chỉ là chấp niệm của người, dằng xé tâm can người mà thôi. Đừng cố dây giụa nữa, không bằng trở về sớm chút, ở bên cạnh nàng... Cùng nhau đi nốt chặng đường cuối cùng.”

Bả vai Giang Thừa Khura rũ xuống, dường như đang khóc.

“Lương phu nhân đã cứu ta, hôm nay ta thả người về, bồi nàng đi.”

...

“Dịch An!” Lương Thu Đồng không biết đã ra cửa từ bao giờ, khoác áo rất dày, đứng dưới gốc mai.

Giang Thừa Khura bước tới, ôm nàng vào lòng, “Sao nàng lại ra đây?”

“Người trong viện hôm nay thừa thớt, ta muốn ra ngoài xem một chút.”

Lương Thu Đồng cong môi, tầm mắt dừng lại phía sau, “Đây là?”

“Phàn Thanh.” Phàn Thanh khom người, “Lương phu nhân.”

“Hóa ra là thế tử.” Lương Thu Đồng dường như phản ứng ngay lập tức, “Lớn vậy rồi à, vốn định cùng người ôn chuyện nhưng hôm nay ta muốn bồi nhà ta trước đã, không tiện lắm.”

Phàn Thanh cười cười gật đầu, rời khỏi đó.

Giang Thừa Khura đặt cằm lên đỉnh đầu nàng, vuốt ve vài cái, “Sức khỏe nàng không tốt, đừng chạy ra ngoài.”

“Chúng ta ngồi xuống chỗ tàng cây kia đi, người ôm ta trong lòng, không lạnh.”

“Được.” Giang Thừa Khưa bế nàng lên, sau đó ngồi xuống tàng cây, cẩn thận đặt Lương Thu Đồng lên người.

“Người đi đâu đó, cả sáng chẳng thấy mặt.”

“Trong cung có chuyện.”

“Ra vậy.” Lương Thu Đồng dựa vào người hấn, “Hôm nay chúng ta đừng đi đâu, được không?”

“Được.”

“Dịch An, hoa mai thật đẹp mắt, người nhìn xem, có một đóa đậu trên người ta nè.”

“Ừ.”

“Đợi sau khi ta chết, người phải trồng thật nhiều hoa quanh mộ đó, quanh năm bốn mùa đều tươi thắm.”

“Được, người thích hoa gì?”

“Hoa đào, hoa mai nhất định phải có. Chúng ta từng đi ngắm hoa, người còn nhớ không?”

“Nhớ chứ, có một cái hồ ngoài ngoài ô.”

“Người từng nói với ta một câu, đến giờ ta vẫn nhớ.”

“Cô nương, nàng đẹp tựa đào hoa vậy.”

“Đúng rồi, chính là câu này. Người còn nhớ ta nói gì không?”

“Không nhớ lắm, người nói gì?”

“Ta nói, ta có tài đức gì mới được công tử mến mộ như đóa hoa đào này chứ.” Lương Thu Đồng đáp, “Dịch An, hôm nay hoa mai thơm quá, giống hết ngày ấy.”

“Thật thơm, nhỉ?”

“Người sao có thể quên chứ? Ta còn từng nói, nếu Lâm Lang Các điều chế được mùi hương thanh mát vậy, hấn sẽ bán đất như tôm tươi.”

“Ừm.”

“Dịch An, sau khi ta chết, người không được khóc đâu đó...”

“... Được.”

“Muốn khóc cũng chỉ có thể rơi một giọt lệ.”

“... Đồ đàn bà độc ác.”

Lương Thu Đồng cong môi, “Dịch An... Ta mệt quá.”

“Vậ nà ng ngủ đi...” Giang Thừa Khư a bình ôn lại thanh âm, “Ngủ đi, sẽ không mệt nữa.”

“Nhớ đánh thức ta nhé.”

“...Được.”

“...”

“Một.”

“...”

“Hai.”

“...”

“Ba, tỉnh dậy đi.”

“...”

“Lương Thu Đồng.” Thanh âm Giang Thừa Khư a run rẩy.

“...”

“Còn nhớ ngày ấy đi ngắm hoa, nà ng đã nói gì với ta không?”

“...”

“Nà ng từng khoác một chiếc áo giản dị... Nói với ta, Dịch An, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

“...”

“Ta đều nhớ rõ.”

...

“Dương Tang.”

“Đại nhân có gì phân phó.”

“Đóng cửa lại đi.”

Dương Tang thấy sắc mặt Phàn Thanh nghiêm túc, tưởng xảy ra chuyện gì quan trọng, nghiêng đầu lắng nghe.

“Khụ, nên tặng con gái trâm cài gì?”

“Dát ngọc nhiều một chút, mẹ ta nói càng đưa trâm quý, trọng lượng của mình trong lòng đối phương sẽ càng tăng.” Dương Tang ngơ ngác, “Ngài muốn đưa ai?”

“Không có gì, hỏi chút thôi. Người lui ra đi.”

“Vâng.” Dương Tang gãi đầu.

Phàn Thanh đợi Dương Tang đi rồi mới ngồi xuống, trầm tư chốc lát, trong lòng đã có dự định. Hắn đưa tay khẽ lật bài tập hôm nay của công chúa trên bàn ra.

Lại làm việc riêng, Phàn Thanh trầm nghĩ.
Cần thận nhìn, trên mặt giấy chỉ viết độc mấy dòng thơ, gió xuân từ cửa
thôi vào, khẽ mơn man tờ giấy trắng.
Phàn Thanh nhẹ nhàng giơ lên dưới ánh mặt trời.
Kính môn sở tiêu đoản
Hàn ý thức lệ vi
Hải đường lạc trần khứ
Phong tuyết hầu nhân quy.

8/6/2021

Hoàn chính văn!

-----oOo-----